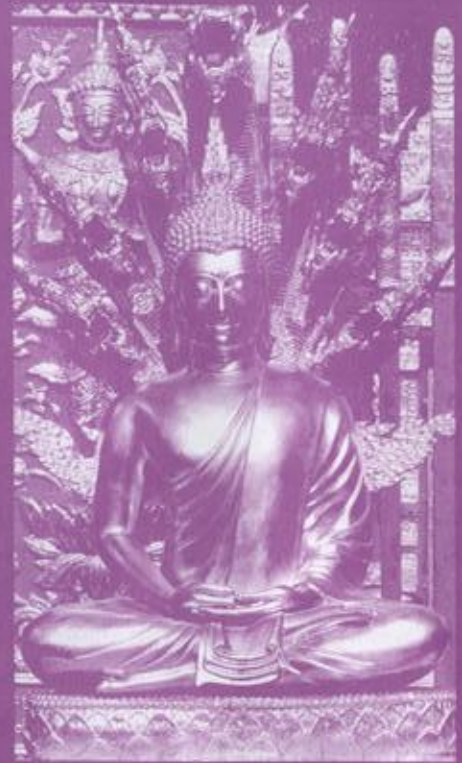

กระโถนช่างธรรมาสินี

บวกเข้าไป มันจะเป็นมุมสก๊ตกลับ เราจะต้องเดินตามองคานนั้น มันถึงจะกลับที่เดิม ไอ้อันนีอย่าไปรู้เลย ปวดกะโหลกเปลาๆ รู้แต่ว่าสามารถขอบินใหญ่ลงกลางกะบาลตัวเองได้ ภูมิใจที่สุดเลย ผู้กองพิสัยบอก กูยังไม่เคยเจอใครทำได้อย่างมึง แหมนที่เขมกก็คหังรุ่น เรียนรู้เรื่องอยู่คนเดียว เพราะคนอื่นเรียนไม่รู้เรื่อง มันจะมีข้อ ๑ ตารางเซนติเมตร แล้วต้องขอยออกเป็น ๑๐๐ ข้อ เพื่อที่เราจะอ่านให้ได้ตัวเลข ๖ หลัก จะได้รู้ว่าเป้าหมายปัจจุบันเราอยู่ที่ไหน ส่วนใหญ่เขาจะคำนวณได้แค่ใกล้เคียง เขาจะขอให้บินใหญ่ยิงลูกควันแตกอากาศ เพื่อจะได้ชี้จุดว่า ไอ้อจุดที่เราอ่านเนมันอยู่ตรงไหน ใกล้เคียงถูกต้องแค่ไหน เพื่อเราจะได้รู้ที่หมายของเราว่าเราอยู่ตรงไหน ถ้าเขายิงลูกควันแตกอากาศบูบ แล้วเราก็จะเช็คเอาจากกลุ่มนั้นพอดี ของอาดมาไม่ต้องเช็ค กลางกะบาลพอดี อาจารย์ภูมิใจมาก กูไม่เคยเจอใครทำได้อย่างมึงเลย ของเราก็อปลุกมาก ไม่นึกว่าจะอ่านได้ขนาดนั้น ร้อยเอกพิสัย สมบัติเปี่ยม เป็นอาจารย์สอนอีกคนหนึ่ง ร้อยเอกจักรรัตน์ กลัสสุชวัฒน์ รุ่นนี้ปัจจุบันก็น่าจะอยู่ระดับพลตรีหมดแล้วเป็นอย่างดี

โดยเป็นนิยายที่เขียนโดย...
 ๖๓

กระโถนช่างธรรมาสินี

ฉบับที่ ๕๘ เดือนธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

กระโถนเจ้ากรรมมาณี

สะตุงตั้งด้วยรถกระแทกโครมใหญ่ สภาพรตดีมาก แต่มาเจอนคนสำหรับเกวียนวิ่งก็แยเหมือนกัน จำได้ว่ามาถึงเมืองมิกิลาแล้ว เพิ่งทราบวารถเราเป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติเกือบทั้งหมด ทุกคำแจ้งอำนวยความสะดวกให้ผ่านโดยไม่ตรวจเลย...

จอดกินข้าวเช้าที่ร้านถ้วยชาทอง นอกเมืองมิกิลา ข้าวผัดไข่ดาวจานละร้อยยี่สิบ...! หลับเอาแรงต่อ มาตื่นอีกที่ถึงเมืองปะเสด (ตำราจ) แล้วเก้โมงเช้ามาถึงสถานีขนส่งมัททะเลย์ ป้ายภาษาอังกฤษเต็มไปหมด...

จัดการจองตั๋วรถไปครองยี่ไว้ก่อน จ่ายแค่คนละ ๖๓๐ จิต ราคาถูกแบบนี้ได้ซีเกวียนแหงๆ..! จับแท็กซี่รุ่นพระเจ้าเหาวิ่งสั่งนั่งๆ ไปวัดหลวงพ่อพระมхамุณี ค่ายรถสองร้อย มันอ่อนขอค่าค่านอีกยี่จึครุพาน้อยให้ไปตัดว่าคาญ...

กราบสวดอิติปิโสถวายบูชาหลวงพ่อพระมхамุณีสามจบ คนกำลังแน่นต้องปลีกตัวออกมาก่อน อ้อมไปกราบหลวงปู่ชฎิสะที่วัดชฎิเยชาขอที่พัก ปีนีหลวงปู่หนูหนักกว่าเดิม แต่ยังใจดีเหมือนเดิม ก้ารับว่าให้มาฉนเพลด้วยกันให้ได้...

สร่งน้ำ ซักผ้า ครองผ้าใหม่ แล้วไปซื้อทองคำเปลวปิดถวายหลวงพ่อพระมхамุณี เขากำลังแห่คนน้อยเพื่อบวชเณร จึงได้เห็นขบวนสวยงามพริ้ว ขากลับซื้อสับประตมาสองผล กะว่าจะฉนให้สมกับที่อดมานาน เพราะพม่าไม่ค่อยมีผักผลไม้มากนัก...

ผิดกนััด...โยมอุปัฏฐากของหลวงปู่ใส่จานมาถวายแค่ห้าชิ้น กระจิวหลิว..! ที่เหลือเขาแบ่งถวายพระทั้งวัด ได้ทำบุญใหญ่แบบคาดไม่ถึง ฉนเสร็จกราบลาหลวงปู่ออกมาหาร้านของละเมียดต้อง พ่อค้าไม่ฉนฉน

กระโถนเจ้ากรรมมาณี

ผู้คนมาสักการะหลวงพ่อพระมхамุณีกันแน่นชนิดทุกวัน

การปิดทองและอัญมณีที่มีผู้ถวายเป็นพุทธบูชา

ขาประจำกัน...

นายละเมียดแทบอึ้งเข้าร้านด้วยความดีใจ แต่ว่าครั้งนี้พระแกะจากไม้หอมงามๆ ไม่มีเหลือซีกองค์ จึงฝากแก่ให้ร้อยประจำให้ใหม่ แล้วไปเดินชมร้านค้า ได้พระทำจากหินสีประหลาดไปฝากเจ้หลิน (คุณสุภาณี ชิวเลิศวิบูลย์) ๑ องค์ อาเจ้แกช่วยค้ารอมพามาทุกครั้ง ขอตอบแทนน้ำใจบ้างเถอะ...

มาเจอพระพุทธรูปแบบเดียวกับของนายละเมียด คนขายบอกราคาถูกกว่าสามเท่าครึ่ง..! ละเมียดเฮ้ย...เห็นก็ต้องเลิกคบกันแล้วมั้ง..? คุรบาน้อยชวนไปเลือกหยกทำลูกประจำ ทำนสิ่งเขาทำ ๑ เส้น แต่ขนาดมันไม่สะใจอาคมา เลยไม่เอา...

ขึ้นรถสองแถวไปตลาดซีโจว โยมผู้หญิงคนหนึ่งช่วยจ่ายค่ารถให้ ลงไปหาซื้อน้ำมันประคู่กับน้ำมันทานาคา เพราะมีโยมฝากซื้อหลายคน ได้น้ำมันทานาคา ๕ แฉง น้ำมันประคู่ ๑ แฉงเท่านั้น แล้วไปดูราคาสินค้าอื่นๆ แต่คนแน่นไปหมดเดินดูยากมาก ผู้หญิงพม่าไม่หลีกพระชะด้วย..!

ของที่ถูกกว่าอย่างกึ่ง แต่ให้ซื้อคงไม่ไหว ยังต้องไปอีกไกลนักรากลับซื้อพุทราบ้าน ๒ ถุง กับ อะโวคาโด ๔ ผล พุทราเหรียญทอง ราคาโหดมาก สามผลร้อย..! หยุดฉินน้ำและเลี้ยงปลาในสระหน้าวัด มีปลาฉินตัวโตๆ แน่นชนิด...

กลับมามล็ดกันปลงหมกับคุรบาน้อย พอสรงน้ำเสร็จ กลับเช้าที่พัก เจ้าประคุณเฮ้ย...ยุ่งเป็นทอนๆเลย..! ปีนี้ช่วงหนาวจัดมัดทะเลย์เจอลบสามองศา บรรดาเรือคกงหนาวตายหมด แต่พออากาศอุ่นขึ้น ยุงกลับแพร่พันธุ์มหาศาลแทน..!

มณฑปและหลวงพ่อบรมหาคุณ เมืองมัทนะลย

ครองผ้าออกไปสวดคาถาเงินล้านบูชาหลวงพ่อบรมหาคุณ ๓๐ จบ บูชากันเหลือเกิน พออุทิศส่วนกุศลเสร็จก็ออกไปบ้านของนายละเมียด คุรบาน้อยหาซื้อไม้จันทร์ชวากับไม้จันทร์แดงไป เพื่อทำยา แก้โรคหอบหืดให้โยมแม่ พาเอาอากาศเสียเงินจนได้..!

สั่งเขาทำประคำไม้จันทร์แดงให้ ๑ เส้น เจอไปห้าพัน แล้วซื้อ ยากันยุง ๑ กล่องร้อยสี่สิบ กลับมาถึง พระเจ้าจัดที่นอน-หมอนมุ้ง แกรม ผ้าห่มพร้อมสรรพ ซ้ายกเตียงให้ด้วย คุรบาน้อยถึงอายุโศกน้อยกว่า ไม่มีเตียง ให้ แต่ทุกอย่างก็เพียบพร้อม บารมีของคุรบาอาจารย์และหลวงปู่ชฎิละ ช่วยไว้แท้ๆ เขียว...

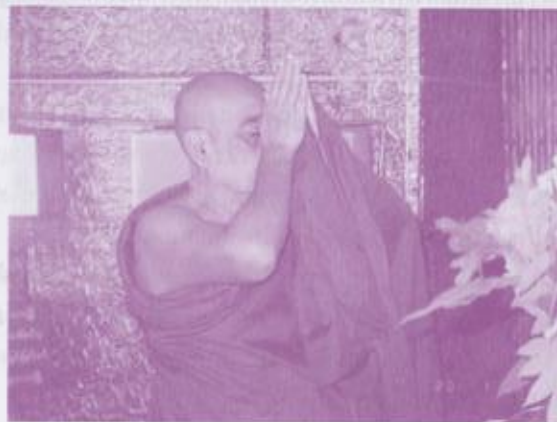
วันพระ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือนยี่ กาวนาจนครบชุด จากนั้นล้างหน้า ครองผ้า ไปร่วมพิธีสงฆ์พระพักตร์หลวงพ่อบรมหาคุณ ส่งอดีตโคโลญจน์ ให้เจ้าหน้าที่เขาทั้งขวด แล้วนั่งภาวนารอเวลา พอตีสี่ครึ่งประตูเปิด ชาวบ้านและนักท่องเที่ยวยะลิกเข้ามาราวกับน้ำป่า..!

อาตมาตามหลวงพ่อบัญญาวังสะผู้ทำหน้าที่สงฆ์พระพักตร์ เข้าไปกราบหลวงพ่อบรมหาคุณถึงข้างใน เมื่อพราหมณ์ชุดขาวทั้งแปด ตั้งเครื่องมือสำหรับทำพิธีเสร็จ อาตมาจัดการขออนุญาตเข้านไปข้างบน ถ้ายรูปพิธีกรรมเอาไว้ทุกชั้นตอน เล่นเอาพิลัมหมดม้วนเลย..!

กราบเปิดทองถวายเป็นพุทธบูชา อธิษฐานและอุทิศส่วนกุศลด้วย บิดลิ้นหัวใจ อาตมามีภักดีได้ร่วมพิธีใกล้ชิดเสมอ ทั้งพระทั้งโยมคงสงสัย ทุกครั้งว่าอาตมามีตอะไร จึงได้รับสิทธิพิเศษทุกที ต้องบอกด้วยเจตนา บุญและคุรบาอาจารย์เมตตา จึงได้ดังใจทุกครั้ง ไป...

หลวงปู่ปัญญาวังสะทำหน้าที่ล้างพระพักตร์หลวงปู่พระมหาบุญ

ออกมาหาอาหารเข้าฉัน ได้ข้าวข่อยรูปละจาน ท่านเจ้าอาวาสสั่ง ผัดหมี่เพิ่มเติม ขณะที่อาตมานั่งฉันพุทราแทนข้าว จ่ายค่าอาหารไป ร้อยเจ็ดสิบ แล้วเดินไปเรื่อยๆ คิดจะไปกราบพระและชมสถานที่แถว ยอดเขามันทะเลย์และพระราชวังมันทะเลย์...

ถนนแปดสิบกว่าสาย เดินเป็นชั่วโมงเพิ่งมาถึงสาย ๒๙ รองเท้า เริ่มกัดซะแล้ว จึงเรียกสามล้อถีบนั่งไปแทน เขาขอ ๑๕๐ ท่านนาวินต่อ เหลือร้อยเดียว เขาถีบน้องโป่งไปเลย พอเห็นระยะทางแล้วสงสารคนถีบ แค้ก่าแพงพระราชวังด้านละ ๒ ไมล์ เจอเข้าไปสองด้านก็ตกหัว ก.ม.กว่าๆ..! ขอภัยจริงๆ โยมเอ๋ย...

ถึงดินเขาคราวนี้เดินลูกเดียว ขึ้นไปกราบพระบนยอดเขา แล้ว กลับลงมากราบหลวงพ่อมหาศิลา วัดเจ้าค้อจี่ ชมพระไตรปิฎก หินอ่อน ๑,๗๗๔ แผ่น ที่วัดชันตามณี จากนั้นข้ามมาวัดกุโรตอ (ราชประสงค์) ชมพระไตรปิฎกของเก่าสมัยพระเจ้ามินดง ๗๒๔ แผ่น และถ่ายรูปกับต้นพิบูลย์กษัยอายุ ๒๕๐ ปี ที่ปลูกไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างวัด...

เดินทะลุซอยมาชมพระมหาศาลาอะศูมาซิ (ไร่เทียมทัน) ศาลาไม้สักแกะสลักทั้งหลังของวัดชุนยานค้อ (สุวรรณมเหสี) แล้วข้ามไปชมมหาวิทยาลัยสงฆ์มันทะเลย์ ที่ไทยออกทุนช่วยแปลสร้าง ซึ่งอยู่แค่ถนนฝั่งถนนกับวัดสุวรรณมเหสี...

คราวนี้จ่าย ๑๐๐ จิตให้สามล้อ มาส่งยังเรือมังกรที่จอดอยู่ใน คูเมืองข้างพระราชวังมันทะเลย์ เขาทำเป็นศูนย์รวมสำหรับขายของที่ระลึก ซึ่งแน่นอนว่าแพงไปซะทุกอย่าง แล้วจ่ายอีกร้อยให้แท็กซี่ไปส่งที่ ตลาดซีโจว ครุบาน้อยท่านจะซื้อข้าวอะเบ้าท์ ๑ เครื่อง...

ปากทางขึ้นวัดเขามัททะเลย์

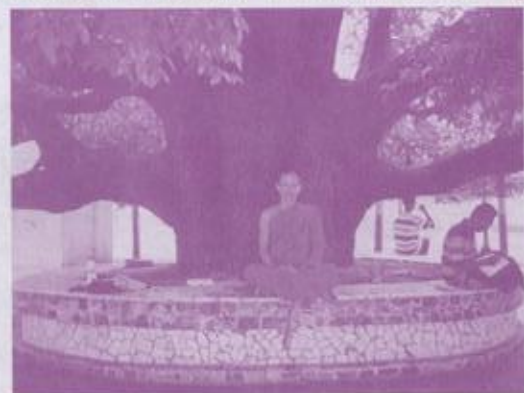
ทิวทัศน์เมืองมัททะเลย์มองจากยอดเขาลงมา

หลวงพ่อมหาศิลา (เจ้าตอจี)

พระไตรปิฎกหินอ่อนนวัตฤโต

ต้นพิบูลย์ยักษ์อายุ ๒๕๐ ปี พระเจ้ามินแดงทรงปลูก

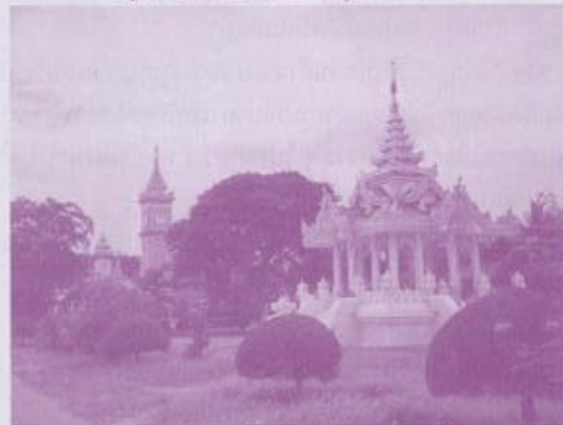
พระเจดีย์บรรจุพระไตรปิฎกหินอ่อน ๑,๗๗๔ แผ่น วัดชันดามณี

พระมหาศาลาอะตุมาธิ (ไร่เทียมทัน)

กุฏิไม้สักแกะสลัก วัดชุนานคอง

มณฑปหลวงปู่วิจิตตะโคมหาวิทยาลัยสงฆ์มณฑลพะเยา

เสียค่ารถฟรีเพราะตลาดเขาปิดวันพระ เรียกแท็กซี่ให้ไปส่งที่วัด หลวงพ่อมหามุนี มันจะเอาตั้งสามร้อย..! จึงนั่งสองแถวไปแทน รถใหม่กว่า เบาะนุ่มกว่า จ่ายคนละสามสิบเอง ตรงไปร้านชยุชิน (ทองบริสุทธิ์) ที่เป็นร้านอาหารเจ้าประจำ...

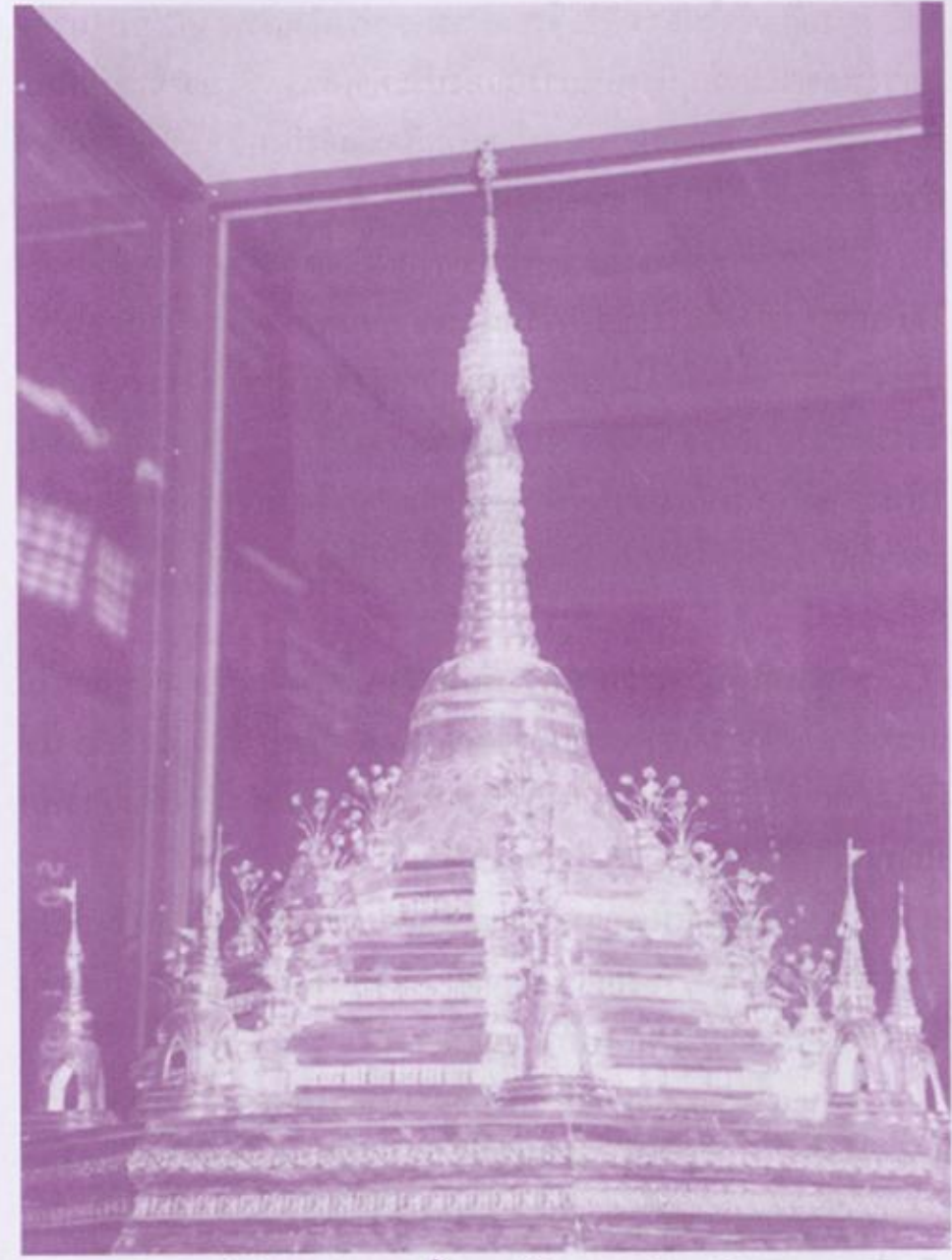
เขาจัดกับข้าวมาแปดอย่าง พร่องปืบเดิมปืบ น้ำปลาพริก ๑ ถ้วย ผักสด ๑ ถาด และแกงจืดอีกสามใหญ่ แกรมช่วยผ่าอะโวคาโด และหา น้ำตาลทรายให้ด้วย กินจนจุกจ่ายแค่ ๓๙๐ จิต..! ช้ายังได้ความรู้ดีกว่า รถไปตองยี่มีแต่ออกตอนเช้ามืด ตายละวา..!

ในตัวเขียน ๐๖.๐๐ น. มันเข้าหรือเย็นกันแน่ ตกลงใจให้ท่านนาวิน ไปสอบถามที่สถานีขนส่ง ท่านขอไปรับประจำหยกก่อน ได้มาแล้วท่าน แยกทางไป ส่วนอาตมากลับที่พัก จัดการสร้งน้ำ ชักผ้า และจัดเก็บ ข้าวของให้เรียบร้อย เพื่อจะได้พร้อมเดินทาง...

ออกไปภาวนาคาถาเงินล้าน ๓๐ จบ ถวายหลวงพ่อมหามุนี ครบถ้วนดีแล้วออกเดินทางมุดำรูปรอบวัด เจอพิพิธภัณฑ์ของที่เขาถวาย เป็นพุทธบูชา เลือกถ่ายชิ้นงามๆ ไปหลายชิ้น พออ้อมมาทางทิศใต้พบ ครุพาน้อยยิ้มร่าออกมาแต่ไกล...

“รถออกดีห้าครึ่งจริงๆ ครับ...ถ้าไม่ไปถามคงแย่แน่..!”
นั่นไง..หายหวยยังไม่แมนเท่านี้..!

เป็นอันว่าทุกอย่างต้องรวบจบลงให้ได้ในวันนี้ ไปหานายละเมียด ปรากฏว่าประจำไม้จันทร์แดงเสร็จแล้ว ส่วนประจำที่ฝากให้ช่วย ร้อยสายใหม่นั้น เสร็จแต่ประจำหวายเท่านั้น รับประจำที่เสร็จแล้วมา ควักยามจ่ายไปห้าพัน ตอนเย็นจะมาดูที่เหลือใหม่...

พระเจดีย์สร้างจากเงินทองคำ ในพิพิธภัณฑ์วัดมหามุนี

กลับเข้าไปสวดอิติปิโส ๓ จบ คาถาเงินล้าน ๖๐ จบ ถวาย
หลวงพ่พระมหา牟尼 เป็นการฉลองประจำเส้นใหม่ กว่าเจจบเกือบ
ห้าโมงเย็น จากนั้นไปกราบลาหลวงปู่ชุกฤษะ แจ้งถึงความเข้าใจผิดเรื่อง
ตัวรถให้ท่านทราบ เล่นเอาคนแก่ตกใจ..!

ถวายเงินท่านช่วยค่าน้ำค่าไฟ ท่านไม่ยอมรับต้องยัดใส่มือให้ จึง
ได้พรมายืดยาว ชำก่าขับว่าครึ่งหน้าให้มาพิกกับท่านอีก กราบลาไปรับ
ประจำนิลและประจำไม้พญาจิวดำจากนายละเมียด ต้องรออยู่เกือบ
ชั่วโมงจึงร้อยเสร็จ แถมยังถวายประจำไม้กาละแม็ด(น่าจะเป็น
ไม้กฤษณา)กับประจำไม้ดีดแอ(ไม้มะเกลือ)มาอีกอย่างละเส้น
ว่าลากันเรียบร้อยก็กลับ ไปมุดมุ้งหนึ๋งที่แท้กัณาเพียบ..!

สวดอิติปิโสถวายหลวงพ่พระมหา牟尼 ๙ จบ มอบดอกไม้
และทองคำเปลวให้เจ้าหน้าที่เขาจัดการแทน ออกมาหาอู่มิวกับอาไช้
ที่คุ้นเคยกัน เขาบอกว่าถูกย้ายไปประจำสำนักงานแล้ว พอดีหลวงพ่
ปัญญาวังสะออกมา จึงกราบลาท่านด้วย...

ทางบริษัทสันติภาพส่งรถสองแถวมารับถึงวัด รถไปตองยี่เป็น
รถธรรมดา ทั้งคนทั้งของยัดเข้าไปจนแน่นแอียด แถมยังต้องช่วยกันเข็น
ถึงจะติด ดูท่ามันจะถึงปลายทางมั้ยนะ..?

ออกเลยเวลาสี่สิบนาที ล่องใต้กลับมาทางมิดิลา ผ่านสารพัดด่าน
สะดวกโยธิน เนื่องจากมันแน่นจนเจ้าหน้าที่เป็ยัดขึ้นมาตรวจไม่ไหว
แปดโมงสี่สิบมาจอดนอกเมืองมิดิลา ให้งกินข้าวเช้า อาตมาทั้งสองคนไป
เต็มที เพราะรู้ว่าอดเพลแน่..!

รถเมลี่ไปตองยี่ วึ่งไปดัยไป ประทับใจจริง ๆ..!

พักที่วัดเชียงตุงของท่านอาจารย์ญาณรัตนะ

เลียวย้ายมาทางเมืองตาสี (กาลิ) พอเห็นเมืองก็เห็น เขาซานโยมา (บรรพตสยาม)ทอดตัวยาวเหยียด มันใกล้ตาแต่ไกลสิน กว่าจะถึงเชิงเขา ร่วมสิบโมงครึ่ง ที่นี้เป็นหนทางมหาวิบาก ไต่ทางแคบๆ หิ้งๆ ขึ้นเขาสูงลิบ ซ้ำยังคดอย่างกับงูเลื้อย ประมาณ ๑๑.๐๐ น.ก็ข้ามสะพานเข้าเขตรัฐฉาน...

- ๑๒.๓๐ น. ถึงเมืองกะละ สนุกเขาเยอะ ซากุระกำลังบาน
- ๑๓.๓๐ น. พักกินข้าวเมืององบวง พระฉันได้แต่น้ำ

รถออกไม่ได้สตาร์ทไม่ติด อาตมาถามครุบาน้อยว่า "ช่วยมัน ดีมัย?" "ช่วยหน่อยเถิดครับอาจารย์..." ท่านขอร้อง อาตมากำหนดจิตมัน แล้วให้สตาร์ทใหม่ คราวนี้ติดซึ่ง...! "ทำบ่อยๆ ไม่ติดนะ เพื่อไว้เวลาฉุกเฉิน บ้าง ถึงเวลาตัวเองแล้วหมดโควตำมันจะชวย..!" อาตมาบอก

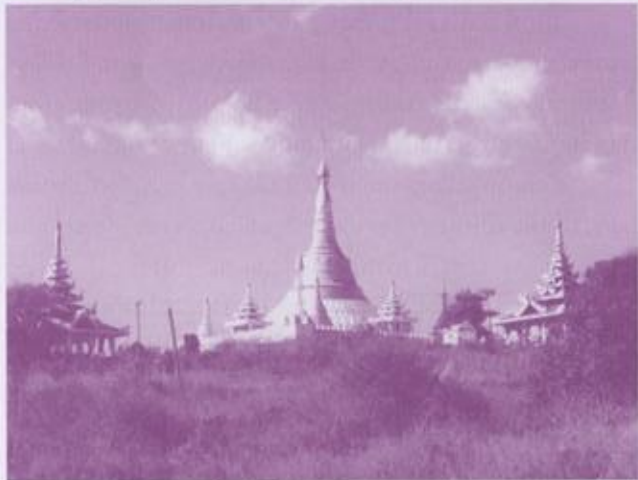
ผ่านเมืองแฮโฮ ชูยยอง แยกอินเล มาถึงสถานีขนส่งเมือง เตะยาป้ายสามครึ่ง เขาทิ้งเราลงกันแค่นี้ ต้องขึ้นสองแถวไปอีก ๗ ไมล์ จึงเป็นตัวเมืองตองยี เมืองหลวงของรัฐฉาน เขาส่งเราที่วัดเชียงตุงของท่านอาจารย์ญาณรัตนะ จ่ายค่ารถไป ๒๐๐ จี๊ด...

ท่านเจ้าอาวาสไม่อยู่ พระท่านจัดให้พักในโบสถ์ ยิ่งรู้ว่าอาตมา สนิทสนมคุ้นเคยกับครุบานูญซุ่ม ญาณแล้วโร ซึ่งเป็นพระดั่งของที่นี่ ท่านยังให้ความสะดวกใหญ่ หลังจากเข้าที่พักและสรนน้ำเรียบร้อยแล้ว ทั้ง อาตมากับครุบาน้อยก็ออกชมเมือง...

อันดับแรกจอรรถไปชมทะเลสาบอินเล เขาคิดสามพัน จะมารับ ฟรุ้งนี้เจ็ดโมงครึ่ง ถัดไปจัดการจองตั๋วรถปรับอากาศกลับอย่างกึ่ง เขาจะ มารับสิบเอ็ดโมงวันมะริน ต้องจ่ายค่าตั๋วเลยสามพันสองร้อย บังเอิญได้ บริษัทคนภูเขาเข้าพอดี...

แล้วเดินฝ่าอากาศหนาวไปรอบตลาด ชื่ออะโวคาโด ๗ ผล ๑๐๐ จี๊ด เห็นห้างสรรพสินค้าน่าสนใจ เข้าไปซื้อน้ำผึ้งขวดเล็กไว้แก้หนาว กับ ของอื่นเล็กๆ น้อยๆ โคนไปพันสี่ร้อยห้าสิบ..! ซ้ำร้ายหมากฝรั่งโคตรแพง ยังเสียบะอีก ท่านนาวันต้องเดินลั่นก๊งๆ ไปชอเปเปลี่ยน แต่เปลี่ยนไม่ได้ ซ้ำเสียเงินซื้อเพิ่มอีก ฮ่วย..!

ลุกขึ้นภาวนาตีหนึ่งครึ่ง พอดอกจิตพุ่งออกไปเหมือนกับมี กำแพงแก้วขวางอยู่ แลลบอกถึงสองครั้ง ครั้งที่ ๓ จึงฝ่าออกไปได้ แสดงว่าผู้ทำการผูกพัทธสีมาของโบสถ์นี้ จัดอยู่ในระดับยอดฝีมือทีเดียว..!

พระเจดีย์วัดกงโลง เมืองปินตายะ รัฐฉาน

ล้างหน้าเช็ดตัว ทำวัตรสวดมนต์ แล้วไปกราบท่านอาจารย์
ญาณรัตนะที่กลับมาเมื่อคืน ท่านเป็นศิษย์หลวงปู่แสงหล้า วัดพระธาตุ
สายเมือง มีนำละ...หลวงปู่มาทำพิธีให้ตัวเอง ถึงสะเด็ดขาดขนาดนี้...

ท่านพูดไทยคล่องมาก เพราะอยู่ทำชี้อุทิศกับหลวงปู่มาหลายปี
หลวงปู่ส่งท่านมาเป็นเจ้าอาวาสเมื่อสิบปีมานี้เอง อาตมาถวายปัจจัย
ร่วมสร้างวัดกับท่าน ๑,๕๐๐ จัด ฉันทน์เข้าด้วยมือหนึ่ง พอดีรดแท็กซีมารับ...

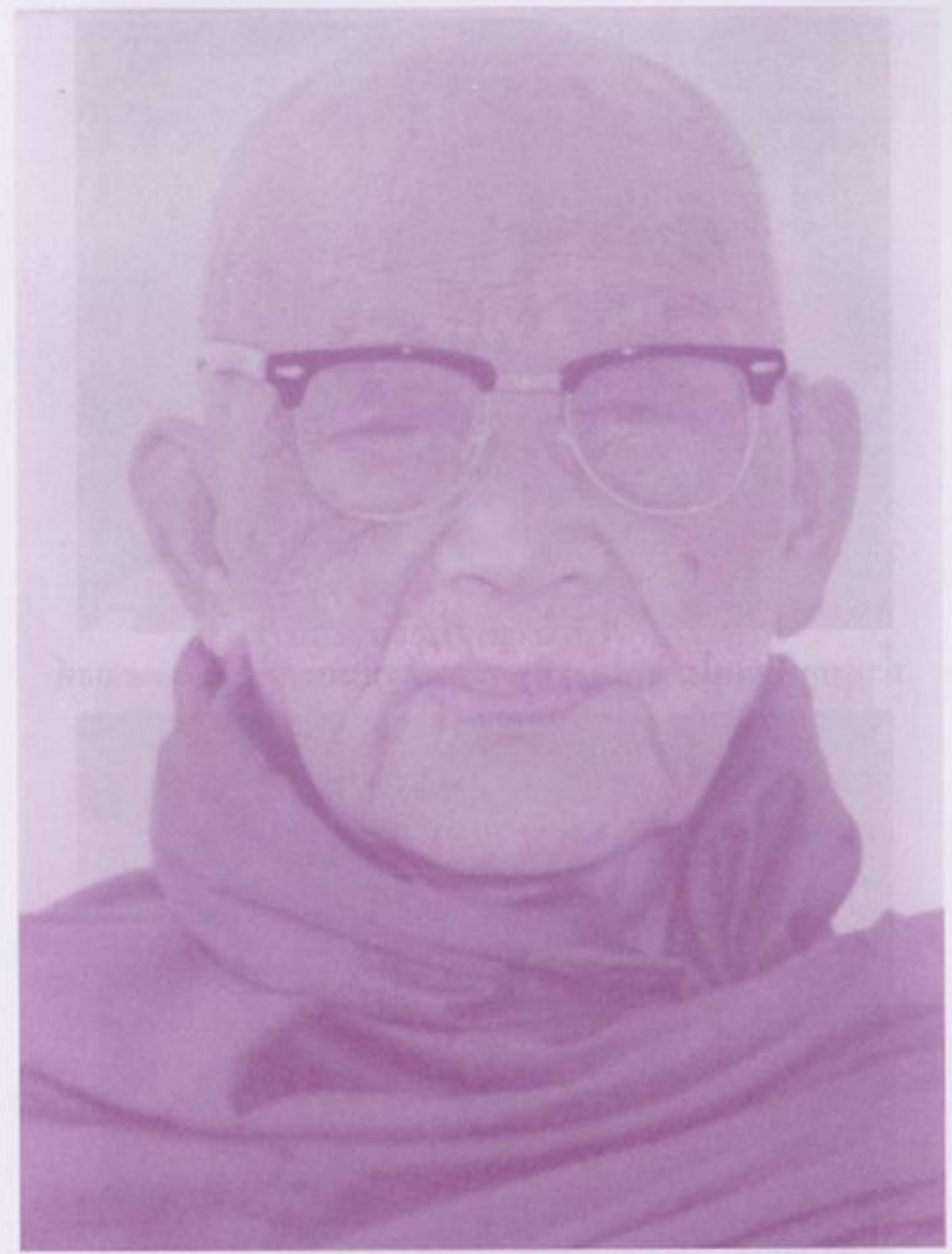
อากาศของตองยียังไม่เย็นมากเท่าทองผาภูมิ ที่รู้สึกหนาวเพราะ
ลมมันพัดแรง บอกโซเฟอร์ว่าขอเปลี่ยนเป็นเช่าเหมาทั้งวัน ตกกลางราคากัน
เจ็ดพันจ๊อต เขาขอเติมน้ำมันก่อน เบิกค่าน้ำมันสามพันเป็นมัดจำ...

บีม พี.ที.ที.ของไทยนี่นา..ราคาน้ำมันไทยแกลลอนละห้าร้อย
น้ำมันเก่าแกลลอนละสามร้อยหกสิบ ที่นี้บอกชัดเจนว่าแกลลอนหนึ่งมีสี่ลิตร
ป้องกันทะเลาะกันแบบอาตมาครั้งก่อน ส่วนต้องการคุณภาพแบบไหน
เชิญเลือกได้ตามราคา เติมของพม่าถูกหน่อยแต่ใส่กรองดินเป็นประจำ..!

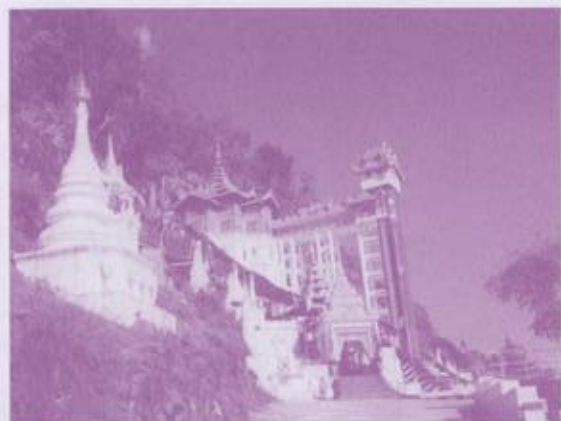
ย้อนมาทางเมืองเอเตยะ ก่อนเข้าเมืองเฮโฮ โซเฟอร์พาไปทางลัด
บอกว่าไปเมืองปินตะยาทางนี้ใกล้กว่า แต่กินฝุ่นอ่วมมรทัยเลย แถม
หลงทางอีกด้วย กว่าจะถึงบ้านกงโลงก็เล่นเอาเก้าโมงครึ่ง...

มาซ้ากลับกลายเป็นดี รอแค่ครูเดียวหลวงปู่กงโลงก็ออกมารับแขก
พอทำบุญและกราบขอขมา รับพรจากท่านแล้ว หลวงปู่ก็กลับเข้าไปพักผ่อน
รวมเวลารับแขกไม่ถึงสามนาที ญาติโยมที่มารออยู่ดีใจหน้าบานทุกคน...

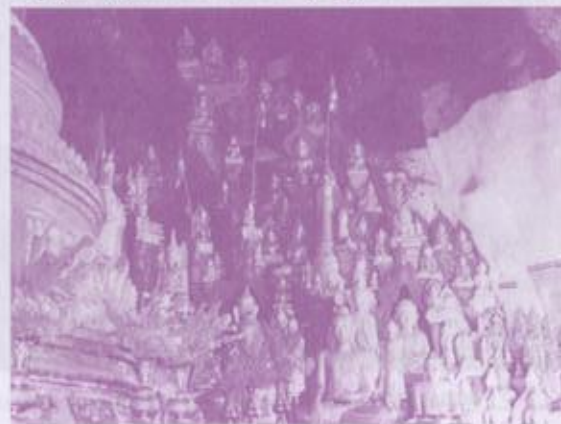
หลวงปู่กงโลงอายุเก้าสิบแล้ว ซ้าฉันทน์แต่ผลไม้เท่านั้น แต่ร่างกายก็ดู
ผ่องใสดี ท่านมีฉายาว่าหลวงปู่เท้าหอม ญาติโยมที่เคยกราบเท้าท่านมา
ยืนยันว่าเท้าของท่านหอมจริงๆ ดันมาบอกตอนนี้เลยพิสูจน์ไม่ทัน..!

หลวงปู่เท้าหอม วัดกงโลง เมืองปินตะยา

ตำซุยอุมิน (อุโมงค์ทอง) มีพระพุทธรูปแกะสลัก ๘,๐๙๔ องค์

กะลอ เมืองแห่งสนภูเขอากาศหนาวทั้งปี

องบาง เมืองแห่งดอกซากุระป่า(พญาเสือโคร่ง)

ชุยยอง (ไทรทอง) เมืองแห่งต้นไทร

ขึ้นทางลาดยางมาสิบนาทีกะเศษ ถึงถ้ำชุยอุมิน (อุโมงค์ทอง) เป็นถ้ำที่มีชื่อเสียงที่สุดของพม่า เชื่อกันว่าแต่เดิมเป็นถ้ำแมงมูมยักษ์ พอมีคนฆ่าแมงมูมตาย ก็มีการแกะสลักหินเป็นพระพุทธรูปไว้บูชาในถ้ำ...

ต่อมามีคนศรัทธาแกะสลักเพิ่มเติมมากขึ้น จนมีถึง ๘,๐๙๔ องค์ ดูแน่นไปทั้งผนังถ้ำ ฝีมือแกะสลักงามทีเดียว เป็นพุทธศิลป์สมัยพุกาม ทางด้านปากถ้ำมีคนปิดทองถวายไปแล้วหลายร้อยองค์ ด้านในที่เหลือยังเป็นหินดำๆ อยู่...

เดินวนจนทั่วจึงออกมาทางร้านค้าด้านนอก เขาให้ชิมผลิตภัณฑ์จากชา ซึ่งชาของพินตะยามี่ชื่อเสียงที่สุด แถมบริการหาอาหารเพลถวายอีก อาตมากับครูบาน้อยต้องจ่ายเพิ่มจากค่าอาหารหลายเท่า เพราะซื้อน้ำมันชาไปคนละ ๒ ขวด...

ออกมาทางเมืององบาง ย้อนไปจนถึงเมืองกะลอ วนชมทิวทัศน์งามๆ ของทั้งสองเมือง กะลอเป็นเมืองสนภูเขา ส่วนองบางเป็นเมืองชากระป่า (ดอกพญาเสือโคร่ง) เมืองหนึ่งเขียวสดใส เมืองหนึ่งชมพูหวานแหวว ถ้ามาถูกฤดูกาลจะงามมาก ชมจนทั่วแล้วย้อนกลับมาทางเมืองเฮโฮใหม่...

ถึงเมืองชุยยอง (ไทรทอง) เลี้ยวขวาเข้าไปเจ็ดไมล์เป็นเมืองอินเล เมืองนี้มีทะเลสาบอินเลที่มีชื่อเสียงก้องโลก ด้วยมีเมืองในน้ำของชาวอินทา ผู้ชำนาญในการพายเรือด้วยเท้า และทำเกษตรกรรมด้วยการสร้างแปลงปลูกผักลอยน้ำ...

ที่สำคัญที่สุดคือมีหลวงพ่อดิ่งต่ออยู่ที่ศักดิ์สิทธิ์เป็นที่ยิ่ง ผู้คนปิดทองถวายเป็นพุทธบูชา จนพระพุทธรูปไม้ทั้งห้าองค์กลายเป็นลูกกลมทองคำ ไม่สามารถจะทราบได้ว่า สภาพเดิมของท่านเป็นแบบใดกันแน่ บ้างก็ว่าเป็นพระพุทธรูป บ้างก็ว่าเป็นพระอุคุต น่าจะเอ็กซ์เรย์ดูซะที..!

เพื่อประหยัดเวลาอาตมาจึงเช่าเรือเร็วในราคาสองพันห้า วังฝ่าผืนน้ำกว้างขวางสุดลูกหูลูกตาไปด้วยความเร็วสูง ผ่านเรือนักท่องเที่ยวที่วิ่งกันขวักไขว่ บางลำพยายามถ่ารูปชาวอินทาขณะพายเรือด้วยเท้า จนกลัวว่าตากล้องจะตกน้ำตาย..!

ไปได้แค่ ๕ ไมล์ เครื่องสะดุดดับ นายท้ายพยายามแก้อยู่สิบกว่านาที อาตมานึกถึงเจ้าที่รักษาทะเลสาบ เห็นเทวดาชุดขาวยืนค้ำฟ้าอยู่ทางท้ายเรือ ถามว่าช่วยให้ไปสะดวกหน่อยได้มั๊ย ? ท่านบอกว่าได้ พุดจบเครื่องเรือติดกระหึ่มพอดี จึงบอกครูบาน้อยให้ช่วยกันอุทิศส่วนกุศลให้ท่านด้วย...

วิ่งผ่านผืนน้ำข้ามทะเลสาบไป ๑๓ ไมล์ ก็เป็นวัดม่งต้อ

หลวงพ่อม่งต้อ พระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์แห่งทะเลสาบอินเล

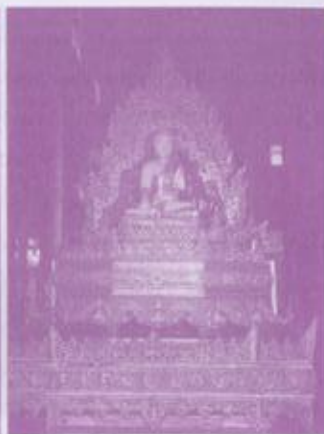
กระโถนช่างธรรมาสณ์

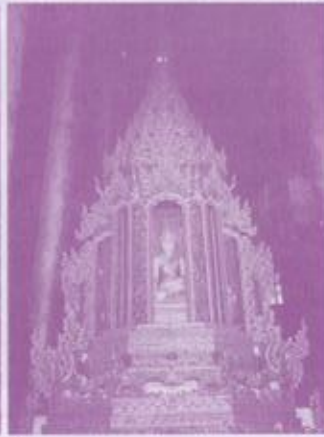
ชาวอินทาท่างทะเลสาบอินเลและแปลงผักลอยน้ำ

กระโถนช่างธรรมาสณ์

บุษบกและธรรมาสณ์เก่า วัดจະแพซอง(คลองปลาตอง)

ทวนลมเย็นเยือกไปสิบสามไมล์ (๒๑ ก.ม.) ก็มาถึงวัดม่องต้อ
เห็นโบสถ์สวยงามเด่นตระหง่านแต่ไกล คุรบาน้อยซื้อดอกไม้ ขณะที่
อาตมามีทองคำเปลวซึ่งซื้อเมื่อไว้ตั้งแต่วัดหลวงพ่อพระมหา...

แบ่งดอกไม้และทองคำคนละส่วน สวดอธิษฐานถวายเป็นพุทธบูชา
ธรรมบูชา สังฆบูชา สามจบ แล้วปิดทองถวายหลวงพ่อดังหำงค์ จากนั้น
เรือพาไปชมการทอผ้าของชาวอินทา และชมเรือหงส์ที่ใช้แห่หลวงพ่
ม่องต้อตอนมีงานประจำปี แล้วย้อนกลับมาทางเดิม...

เลี้ยวขวาเข้าวัดจะแพทอง(คลองปลาตอง)เป็นวัดเก่าแก่คร่ำครว
แต่เจ้าประคุณอ้อย...มีกรรมาสน์เก่าแก่คงงามฝีมือละเอียดเรียบร้อยเขียน
เหยียบเมฆเต็มไปทั้งศาลา..! ชาวบ้านทำถวายมากี่ร้อยปีแล้วก็ไม่รู้..?

กราบสนทนากับท่านเจ้าอาวาส แล้วพากันถ่ายรูปจนฟิล์ม
หมดเกลี้ยงทั้งสองคนจึงลากลับ เรือพามากกลางแปลงผักลอยน้ำของชาว
อินทา มาเจอไม้งามเมื่อยามชราบนันแบบนี่ก็จ้อยไปทั้งคู่ กลับดึกว่า...

จ่ายค่าเรือแล้วไซเฟอร์พากลับมาตองยี่ ถึงที่พัก ๑๗.๓๐ น.
จ่ายค่ารถที่เหลือสี่พัน แดมสินน้ำใจให้ห้าร้อย ทำเอาเขาริบถามว่า
พรุ่งนี้จะไปไหนอีกจะได้มารับ..? ไม่ต้องแล้วพ่อคุณ... ไม่ได้มีเงิน
ไว้ผลาญขนาดนี้ทุกวันหรือจะ..!

อาตมาสร้งหน้า คุรบาน้อยออกไปโทรศัพท์ติดตามเรื่องงาน
แล้วก็เที่ยวกลับมา บอกว่าโทร.ไม่ติดทั้งหม่องหม่องและวันหนอง
ช่างมันเถอะ...พรุ่งนี้ค่อยโทรใหม่ ถ้างานเสร็จพวกเรากไปอย่างกึ่ง
ถ้าไม่เสร็จก็ลงไหว้พระที่ปะโก ทุกอย่างกรรมะจัดสรรให้เอง...

เมืองตองยี่(มองจากยอดเขา)และหน้าโบสถ์วัดเชียงตุง

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ
เดือนธันวาคม ๒๕๔๕ (ต่อ)
ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม :
ตอบ : แล้วมาปี ๒๕๓๗ ปีที่ได้พระยาไชยมงคลมาด้วย ในหลวงก็เสด็จ
เปิดสะพานมิตรภาพแล้วข้ามไปค้ำฝังบลาวด้วย ไปทำโครงการพระราช
ดำริห้วยซอนห้วยซ้วนั้นนะทางฝังบลาว ลาวสมัยที่เป็นอาณาจักรศรี
โคตรบูรณ ที่พระยาศรีโคตรบูรณครองเมืองลาวอยู่ คราวนี้ในสมัยที่
พระยาศรีโคตรบองแกลครองอาณาจักรศรีโคตรบูรณอยู่นะ แกลเป็นผู้ได้
อภิญาญก็เลยประเภทที่เรียกว่าอยู่ยงคงกระพัน ใครก็ฆ่าไม่ได้ บรรดา
ศัตรูของอาณาจักรศรีโคตรบูรณก็เลยช่วยกัน คิดสินบนคนข้างในให้ช่วย
จัดการที่ ถึงขนาดเสียสละลูกสาวเข้าไปเพื่อให้เป็นเมีย จะได้ว่ามีจุดอ่อน
ที่ไหน ก็อย่างว่านั่นแหละ พอเจอมารยา ๕๐๐ เล่มเกวียนเข้าก็เผลอบอก
บอกว่ามีจุดอ่อนอยู่อย่างเดียวคือเวลานั่งถ่าย ถ้าใครเอาหอกสวนขึ้นมาก็
ตาย สมัยก่อนที่นั่งถ่ายเขาทำเป็นเล่าสูงขึ้นไป แล้วก็จะมีที่กันล้อมอยู่
ประมาณแค่ออกแค่ออ แล้วข้างล่างเขาจะขุดเป็นหลุมอยู่ คราวนี้พอเขารู้
อย่างนั้น ก็แอบไปตอนเช้ามืดที่เขาไปถ่าย ก็เอาหอกแทงสวนขึ้นไป ก่อน
แกลจะตายแกลก็เลยสาปเอาไว้ว่า แกลเองไม่เคยทำผิดคิดร้ายกะใคร ในเมื่อ
คนอื่นปองร้ายแกลอย่างนี้ ถึงได้อาณาจักรนี้ไปจากแกลก็ตาม จะหาความ
เจริญไม่ได้จนกว่าจะมีข้างเผือก หินฟูงูใหญ่ และพระราชามาเป็นธรรมิกราช
มาเหยียบแผ่นดินถึงจะเจริญได้ มาคราวนี้ข้างเผือกแกลได้แล้ว ๒ ตัว หินฟู
หินลอยน้ำนี่เขาบอกว่าสะพานมิตรภาพนี้แหละ มันลอยข้ามโขงไปเลย

งูใหญ่ก็คือถนน เลี้ยวไปถึงไหน กินคนที่นั่นเขาว่า คราวนี้ก็เหลืออยู่อย่าง
เดียว พระราชาผู้เป็นธรรมิกราช ก็อย่าลืมว่าในหลวงของเราไม่ได้ออกไป
ต่างประเทศมา ๒๗ ปีเต็มๆ แล้ว ยอมข้ามไปลาวแล้วค้างคืนด้วย ตอน
นั้นเสาวรสบอกว่าถ่ายรูปหมดเป็นม้วนเลย วิ่งไปหน้าเป็นอยู่ใกล้ๆ แล้ว
ให้เพื่อนถ่ายไปเรื่อย นานๆ ได้อยู่ใกล้ชิดพระยุคลบาทซะที เพราะว่าฝั่ง
โน้นก็มีแต่ลาว ฝั่งของเรานอกจากข้าราชการแล้วก็มีแต่นักข่าว มันไม่
น่าหมั่นไส้เหมือนตอนอยู่ฝั่งไทย เขาก็เลยถ่ายมันซะหมดไปหลายม้วน
เลย เขาบอกว่าถ้าได้ข้างเผือก หินฟูงูใหญ่ และพระราชามาเป็นธรรมิกราช
มาเหยียบแผ่นดิน ลาวถึงจะเริ่มเจริญขึ้นได้ ตอนนั้นก็เริ่มแล้ว ลาวเป็นคอม
มิวนิสต์ฟิลิปปินส์ เป็นคอมมิวนิสต์ที่ใส่บาตรกันทุกวัน เป็นคอมมิวนิสต์
ที่ประเภทรักเชื่อพระวงศ์เป็นอย่างมาก ตอนนี้อลาวจะทูลอัญเชิญสมเด็จพระ
เทพฯ ไปเป็นปกติเลย เออะอะก็แม่นางเทพ แม่นางเทพไซ้มัย? ส่วน
อีกตัวหนึ่งก็เพิ่งไปเจอที่อย่างกุ่มมาเมื่อต้นปี ข้างเผือกตัวนี้ได้มาจากยะไข่
อายุประมาณ ๕ ปี ที่ถ่ายรูปมาที่ให้น้องเล็กเขาไปซีร็อกซ์นั่นแหละ เห็น
สวยขนาดนั้นมัยละ หายากนะ ดาแดงไปด้วย คือว่าถ้าคุณลักษณะแล้วถึงเขา
จะไม่เป็นข้างเผือก ลักษณะก็งามกว่าปกติอยู่แล้วนะ อ้วนท้วนสมบูรณ์เลย
แต่ว่ามันทรมาณสัตว์มากเกินไป อย่างกุ่มร้อนจะดับแตก ในเมื่ออย่างกุ่มร้อน
จะดับแตก มันดันเอาข้างไปอยู่กลางโรง แล้วก็อยู่กลางแจ้งด้วย ไม่มีน้ำ
คอยฉีดให้ ทรมาณเขาจริงๆ โอ้เราเองก็ไม่รู้ จะร้อนยังไงได้แต่ปลงอนิจจัง
ถึงจะมิว่าสนามบารมีเสวยชาติขนาดนั้น แล้วต้องไปตากแดดอยู่ทั้งวันตุ๊ก
ไม่เอาละวะ
เสร็จแล้วรู้สึกว่ายังไง ประเทศเฮงๆ ซวยๆ ในสายตาเราเรามีของ

ของดีดี อ่าลิ้มว่าของเขาแต่ละคน เขามีคนดี มีคนสร้างบุญบารมีมาเหมือนกัน ถึงวาระถึงเวลาของเขาสิ่งที่เหมาะสมเป็นของคู่บารมีคู่แผ่นดินของเขาก็ปรากฏขึ้น ของเรานี้เดี่ยวรอลายราชการกาลที่ ๙ ดันรัชกาลที่ ๑๐ สารพัดของดี ๆ มันก็จะประคองกันมาเอง ถึงเวลานั้นประเทศต่างประเทศนี้ ประเทศไหนประเทศนั้นแหละ คงหาชนตาไม่ค่อยได้หรือ อิจฉาตาอ่อนชนตาใหม่หมด ตอนนีให้เขาไปก่อน ของที่ดีมากให้เขาไปก่อน ดียาวของดีมากกว่าถึงดีมากที่สุดแล้วเราค่อยเอา ในชีวิตถ้าหากว่าเผอเรอ ไปเจอไอ้ประเภทข้างสีทองผ่องอำรมมาเลย เรารังคึกว่าเขาพันสิมา มันมีจริง ๆ คอนแรกเราก็ได้ยินแต่พระยาจัดทัณฑ์ พระยาจัดทัณฑ์ พระพุทธเจ้าเสวยพระชาติไซมีย์? แต่ปรากฏว่าตระกูลจัดทัณฑ์นั้นละ สีขาวผ่องเหมือนแผ่นเงิน แล้วแผ่นเงินมันไม่ใช่ขาวอย่างเดียว แต่ว่าจะกลิ้งที่สูงกว่าคือ อุโบสถหัตถิ อุโบสถหัตถิสีกาเหมือนทองคำ ถัดมาก็จัดทัณฑ์หัตถิ สีขาวเหมือนแผ่นเงิน ไส้ลงไปเรื่อย เรื่อย ๆ สีขาวนี้ยังมีปัดพรหัตถิ ปัดพรหัตถิเขาบอกว่า สีเหมือนอย่างกะดกบัวขาว หรือเหมือนสังข์ขัดตามพหัตถิ สีเหมือนทองแดง คังโคยหัตถิ ปิงคลหัตถิ กาพะวะกะหัตถิ กาพะวะกะหัตถินี้ดำเหมือนนิล

ถ้าเราช่างในบัจจุบันดูง่าย ตัวไหนที่ล่ำสันสูงใหญ่ ถ้าเปรียบกับตัวอื่นแล้วเรารู้สึกว่าเขาเขาคัน เขาเขี้ยว ๆ สั้น ๆ นะ อันนั้นเลือกไว้ได้เลย นั่นแหละช่างที่มีกำลังมหาศาลจริง ๆ ช่างที่เรารู้สึกว่าถึงเขาตัวใหญ่ แต่มันสูงเพียวเหมือนกับคนขายาว กำลังจะน้อยมันปะทะกันเมื่อไหร่ให้ ๓ ต่อ ๑ เลยเพราะฉะนั้นช่างประมาณ ๑๐๐ เชือกนี้ จะหลักขณะที่ว่านี้ซัก ๑๐ ก็ยาก ส่วนใหญ่จะเป็นพวกขายาว ดูง่าย ไม่ต้องดูอะไรมากหรือ

คู่หูแต่คนนั้นพอ ประเภทอ้วน ๆ ล่ำ ๆ เหมือนอย่างกะกะมะขามข้อเดียว รับประทานได้เลย นั่นนะดีแน่ละ แล้วค่อยไปดูอย่างอื่น อย่างเช่นว่าลักษณะเป็นยังไง หูตาเป็นยังไง หางเป็นยังไง ที่ศูนย์อนุรักษ์ช้างลำปางเขามีวิธีผ่าจัน ผ่าจันก็คือแยกลูกช้างออกจากแม่ช้าง เพื่อเอามาฝึกหัด แล้วก็ไปโดนพวก N.G.O. มันว่าข้อหาทารุณสัตว์ไซมีย์? พิธีกรรมนี้มันเป็นภูมิปัญญาชาวบ้านมาเลยนะ พิธีผ่าจันเนี่ย เขาก็มีการประเภทปลุกเสก แล้วก็จะตัดไม้ไผ่มาจักคอก พอถึงเวลาเสร็จพิธีแล้วก็จักไม้ไผ่ออกเป็น ๒ ซีก ทำให้ความสัมพันธ์ของความเป็นแม่ลูกมันขาดกันไปเลยซึ่งไม่แน่ใจจะเป็นไปได้ แต่มันเป็นนะ เป็นจริง ๆ แล้วไม้นั้นนะ อย่าเอาเข้ามาในบ้าน เขียวนะ รับประทานได้ว่าแตกยับเป็นกันทั้งบ้านเลย มันอาถรรพ์ถึงขนาดนั้น เพราะงั้นเวลาผ่าจันเสร็จแล้วเขาจะไม่ไปทิ้งไว้ในป่าอีก กลัวคนที่มันไม่รู้อะไรไปเก็บเข้าบ้านไป แล้วมาปัจจุบัน เขาว่าไปโดนข้อหาทารุณช้างเข้า ตัวอย่างมันเห็น ๆ ก็คือแม่ช้าง ลูกช้างจริง ๆ มันรักกันจะขาดใจ พอทำพิธีเสร็จเรียบร้อยแม่เหมือนกับลืมลูกไปเลย ลูกขอแม่ก็ไม่สนใจ เพื่อที่ว่าจะได้ฝึกมันได้ง่าย เพราะฉะนั้นเรื่องอย่างนี้ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ โสยศาสตร์มีจริงนะ ไม่งั้นตั้งแต่โบราณจนปัจจุบันของเรา มาของเราอาศัยช้างมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นการชักลากซุง ช่วยในการทำมาหากิน ก็ดี เป็นพาหนะเดินทางก็ดี ถึงขนาดออกศึกก็ออกสงคราม ขนาดทางจีนเขาบันทึกไว้ เขาเรียกคนไทยว่าพระเจ้าช้างเผือก

ถาม : สมาริหมุนคืออะไร?

ตอบ : สมาริหมุนก็คือ อาณาป่านสตีธรรมดานี้เอง เพียงแต่ว่าเอาสติไปเร่งจิงหะให้มันเร็วขึ้น เร็วขึ้น ๆ เท่านั้น

ถาม : นอนภาวนาครึ่งหลับครึ่งตื่น รู้สึกว่าตัวเหวี่ยงเร็วมาก แล้วนึกว่าให้มันช้าลง ๆ

ตอบ : เสียหาย ถ้าหากว่าปล่อยตอนนั้นนี้ ถ้ามันเต็มที่มันจะหลุดไปเป็นมโนฯเต็มกำลังเลย จะเรียกว่าสมาธิหมุนก็ได้

ถาม : วัดเทพนิมิต ศาลายา เอาเทพหลวงพ่อวัดท่าซุงไปเปิดก่อนกรรมฐาน แปลกใจ?

ตอบ : ก็มีสิทธิ์นี่นา เขาเคารพหลวงพ่อ เขามีกตามแบบหลวงพ่อเขาสอนได้อยู่แล้ว เราไม่ได้เติม ไม่ได้สงวนลิขสิทธิ์ แกวนครปฐมก็หลายวัด

ถาม : (ไม่ชัด)

ตอบ : ทำให้มันต่อเนื่อง ถ้าสภาพจิตมันเสียบเนื่องกันตลอด อารมณ์ใจเป็นสมาธิทรงตัวอยู่ไม่.....มาก แต่ระดับปฐมฌานเท่านั้น ของเราที่ทำมันเท่าๆ ทั่วๆ พอถึงเมื่อไหร่ รากะ โลกะ โทสะ โมหะ ก็กำเริบ แล้วถึงเวลามายปล้ำมัน จะให้มันลงใหม่ มันก็ยาก ต้องทำต่อเนื่องตลอด ทุกลมหายใจเข้า - ออกได้ยิ่งดี

ถาม : ถ้าดูตรงอนัตตาคอนความสทปรก...?

ตอบ : ถ้าหากว่าทำอย่างนั้นได้ ไม่จำเป็นต้องกายคตฯ หรือ ออะไรก็ได้ให้เห็นว่าทุกอย่างมันตาย มันพังหมด แล้วให้มันเห็นจริง ๆ สภาพจิตยอมรับ มันไม่ต้องเสียเวลาไปดูว่ามันสทปรกมัย แล้วกำลังใจมันเกิดขึ้นไป แล้วมันยอมรับตลอดมัยละ หรือยอมรับเป็นตัวเอง ทำได้แค่เพียงแต่ว่ามันยอมรับได้นานเท่าไร บุคคลที่จะเป็นพระอรหันต์ทุกคนก็ต้องผ่านกายคตานุสติ ไม่ผ่านไม่โปรด เพราะอย่างน้อยๆ ก็หากว่าปล่อยวางมันไม่ได้ ก็ต้องเบียดมันให้ได้

ถาม : พระอรหันต์มีอารมณ์เมื่อ ๆ ?

ตอบ : ก็หากว่าเป็นพระอรหันต์ ท่านก็ไม่รู้จะเบียดอะไร อารมณ์เบียดมันเป็นของพระตั้งแต่ปุถุชน หรือว่าคนทั่ว ๆ ไปขึ้นไปจนถึงพระอนาคามี พระอนาคามีท่านเบียดในร่างกาย เมื่อการะต่างๆ ที่มีผูกพันอยู่ พอถึงเวลาท่านก็สลัดหลุดมันไปเลย อนาคาคือผู้ไร้บ้านเรือน ไม่เอาอย่างอื่นแล้วของพระอรหันต์ท่านอยู่สุขในธรรม มีธรรมเป็นสุขวิหาร หากความเบียดไม่ได้ มีแต่ความสุขโดยส่วนเดียว ความทุกข์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นท่านเห็นเป็นธรรมดา ไม่ไปต่อต้านมัน อะไรที่สามารถบรรเทาได้ก็รักษาดูแลเพื่อให้มันบรรเทาให้ทุกข์น้อยลง ถ้าดูแลรักษาแล้ว ไม่สามารถจะทำให้มันดีขึ้นได้ ท่านก็ยอมรับว่ามันเป็นกฎของกรรม ยอมรับสภาพกรรมตามของมัน ไม่ฝืนมัน ท่านก็มีความสุข

ถาม : คนหนึ่งเข้าวัด อีกคนหนึ่งไม่เข้าวัด?

ตอบ : อยู่กันยากจะ พระพุทธเจ้าท่านบอกเอาไว้ชัดเลยว่าบุคคลที่เป็นเนื้อคู่กัน ต้องมีทานเสมอกัน มีศีลเสมอกัน มีปัญญาเสมอกัน อันใดอันหนึ่งบกพร่องก็รังแต่จะขัดกัน แล้วเกิดการทะเลาะเบาะแว้ง ถ้าขัดกันมากก็ถึงต้องเลิกร้างกันไป ท่านศีล ภาวนา ต้องเสมอกัน คงจะยากนะ ตัดใจบวชซีเสียเถอะลูก แต่ว่าเราส่งหาผู้ทางอินเตอร์เน็ตไม่ใช่เหรอ เอ้อ..ไอ้การแต่งงานนี่ลูก มันเหมือนกะซื้อห่วยแล้วหวังรางวัลที่ ๑ แต่ละงวดๆ มันพิมพ์มาก็สิบก็ร้อยล้านก็ไม่ว่า แล้วมันก็มีรางวัลที่ ๑ อยู่รางวัลเดียวแบบนี้ ถ้าหากจะ เอากายโน อะยัง กิกขเว มัตโค สัตตานิ วิสุทธิยา พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า เป็นหนทางของคนคนเดียว สามารถนำพาสัตว์ให้เข้าถึงความบริสุทธิ์ สองคนก็ไม่ใช่ โสกะปริเทวานัง

สมติกะมายะ สามารถล่วงพ้นความทุกข์โศกทั้งหลายได้ ทุกขโทมนัส
สาหัส อัดถังคะมายะ ล่วงพ้นความทุกข์ความเศร้าเสียใจได้ ยายัสสะ
อะธิคะมายะ ธรรมทั้งหลายก็เจริญ จัตตารโ สติปัญญา อันนี้เรียกว่า
สติปัญญาทั้ง ๔ กตะมาจัตตารโ ๔ อย่างมีอะไรบ้าง อิธะ ภิกขเว ดังนี้
ภิกษุทั้งหลาย กายะ กายานุปัสสี วิหริติ ท่านให้พิจารณาภายในกาย
ว่าต่อไม่ได้ค่ะ เตียวหนุบรล

ธรรมดาของการเกิดมา ราคะ โลภะ โทสะ โมหะ เป็น
สมบัติประจำร่างกายนี้ เมื่อเราอาศัยอยู่ในร่างกายนี้ มันต้องมีเป็น
ปกติธรรมดา เพียงแต่ว่ามันอยากมี ก็ให้มันมีไป เราไม่ไปใส่ใจกับมัน
ก็หมดเรื่อง รัก โลภ โกรธ หลง ถ้าหากว่าเราไปนึกคิดปรุงแต่ง
กับมัน มันก็จะสนุกสนานไปใหญ่โตเลย ถ้าเราไม่ไปนึกคิดปรุงแต่ง
กับมัน ก็เหมือนกับถ้วยเตียวปรุงใส่หน้าเปล่า ๆ ไม่มีซุส ไม่มีน้ำปลา
ไม่มีน้ำส้ม ไม่มีพริกชี้มา มันไปไม่รอดหรอก จิตสนิท ตายแห้งแก่
สำคัญตรงที่ว่าเราอย่าเผลอไปร่วมมือกับมัน ถ้าเผลอไปร่วมมือกับมัน
ตัวจิตสังขาร คือตัวปรุงแต่ง มันก็ปรุงไปเรื่อย ต้องหล่ออย่างนั้น ต้องสลาย
อย่างนี้ ไปเรื่อยเปื่อย ก็ทำให้ราคะ โลภะ โทสะ โมหะกำเริบ ถ้าเราหยุด
อยู่กับการภาวนา หยุดอยู่กับลมหายใจเข้าออก ไม่ปล่อยให้จิต
เคลื่อนไปในอดีต แล้วก็ไม่ใช่ไปในอนาคต หยุดอยู่เฉพาะหน้า เป็น
อันว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ทำอันตรายเราไม่ได้ เพราะมันอย่าเผลอไปร่วม
มือกับมัน ร่วมมือกับมันเมื่อไร ก็มีแต่จะพาให้เราทุกข์ แคร่รักเขาก็ทุกข์
แล้ว เห็นเขาว่า ที่ใดมีรักที่นั่นมีทุกข์ เริ่มรักก็เริ่มหลง พอหลงแล้วก็
หวาดระแวง พอหวาดระแวง คราวนี้ก็ชกจะกินไม่ได้ นอนไม่หลับ มันไป

ของมันเรื่อยแหละ เพราะมันต้องระวังให้ดี รักษาไว้ให้ดี ไม่มีใครรักเราเท่า
กับตัวเราเอง คนไหนมันบอกว่ามันรักเรามาก ขาดเราไม่ได้ ให้มายืนคู่
กัน แล้วเราเอาถ่านร้อน ๆ แดง ๆ วางบนหัวมันพร้อมกันดูสิ จะปิดของใคร
ก่อน ถ้ารักคนอื่นมาก ต้องปิดให้คนอื่นก่อน เห็นปิดให้ตัวเองทุกทีเลย ลอง
ดูมั๊ย? มาถึงก็ถ่านแดง ๆ คนละก้อน หย่อนใส่หัวมัน เธอรักฉันมาก เธอต้อง
ปิดให้ฉันก่อน ไม่มีชะหรงก ปิดของมันเองก่อน ในเมื่อเรารักตัวของเรา
เอง ก็ให้รักในทางที่ถูก เมตตา.....ตัวของเราเอง ก็อย่าทำชั่ว เพราะ
ว่าการทำชั่ว พาให้เราตกสู่อบายภูมิ ต้องเกิดเป็นสัตว์นรก เป็น
เปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน ทนทุกข์ทรมานนับชาติไม่
ถ้วน ถ้าหากว่ารักตัวเอง ให้ตั้งใจปฏิบัติ ทาน ศีล ภาวนา ให้มากไว้
ถึงเวลาตัวเองจะได้รับแต่ผลดี หลวงปู่มหาอำพันท่านว่า รักษาตัว
กลัวกรรมอย่าทำชั่ว จะหมองมัวหม่นไหม้ไปเมืองผี จงเลือกทำแต่
กรรมที่ดีดี จะได้มีความสุขพ้นทุกข์ภัย

อยู่ใกล้พ่อก็ดีขึ้นมาจึง ห่างอีกก็ไปยาว เอาเหอะอย่างน้อย ๆ มัน
ก็ยังมืออยู่บ้าง อย่าให้ตลอดชีวิต ๓๐ กว่าปีมันเลวซะหมดละกัน

การที่คนเราจะรักกัน จะแต่งงานแต่งงานการอยู่กินเป็นคู่ครองกัน
พระพุทธเจ้าบอกว่าเกิดจากสาเหตุ ๒ ประเภทด้วยกัน ประการที่หนึ่ง
เรียกว่า บุพเพสันนิวาส บุพเพ บุพเพแต่ปางก่อน สันนิวาสการอยู่
ร่วม การอยู่ร่วมกันมาแต่ปางก่อน แสดงว่าเคยเป็นคู่กันมา ท่านทั้งหลาย
เหล่านี้ถ้าเกิดเป็นคู่กันมาหลายชาติหลายภพ ถ้าเจอหน้ากันมันหลีกไม่พ้น
ประเภทเห็นปุ๊บ ปึงเลย ที่วัยรุ่นสมัยนี้เขาว่าอะไร ไซ้เลย ไม่ของมันนะ
ไซ้แล้วเลย ส่วนใหญ่มันไซ้ไม่จริง เพราะว่าคนเราไม่ได้เกิดชาติเดียว

แต่ละชาติแต่ละภพเกิดมาก็ไม่ใช่หมายความว่าเจอคนเดิมตลอดไป เพราะฉะนั้นมันก็จะมิใช่เลย ใช่เลยๆ ไปเรื่อยๆ ระวังเอาไว้ให้ดี คนเรา ถ้าไม่มีศีลควบคุมก็จะใช่ไปเรื่อย ยิ่งใช้มากเท่าไรก็ลงรกไปมากเท่านั้น ส่วนอีกอย่างหนึ่งท่านว่าเกิดจากการเกือกูลกันในปัจจุบัน จนเห็นอกเห็นใจกัน ดังนั้นไม่ใช่หมายความว่า ถ้าไม่ใช่เนื้อคู่ คือไม่ใช่บุพเพสันนิวาส แต่ปางก่อน แล้วจะแต่งงานไม่ได้ เสร็จแล้วการแต่งงานกันไปมันก็ต้องลดทิวี่มานะลง ต่างคนต่างต้องพึ่งอีกฝ่ายหนึ่ง เพราะตอนนี้มันเป็นสภาพครอบครัวแล้ว ไม่ใช่ตัวคนเดียว เราจะเคยทำอะไรก็ทำอย่างนั้นไม่ได้ ตอนนี้มีมันแบบขั้นที่ ๕ ขึ้นมาเป็นขั้นที่ ๑๐ แล้วนี่ ขั้นที่ ๕ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ของตัวเอง คนเดียวมันก็แย่แล้ว ไปหาเข้ามาขั้นที่ ๑๐ คราวนี้แน่ตรงที่ว่าก่อนนี้ถึงเวลากินเราไม่กินก็ได้ คราวนี้ถึงเวลากินขึ้นมา นี่เราไม่กิน มันได้อยู่ แต่เขาไม่กินไม่ได้เพราะเขาหิวแล้ว มันก็ต้องทุกขในการหามาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องเขาเพิ่มอีกคนหนึ่ง มีลูกขึ้นมาที่เป็นขั้นที่ ๑๕ มี ๒ ลูกก็ขั้นที่ ๒๐ มีแต่จะทุกข์หนักขึ้นไปเรื่อยๆ บรรดาเทวดาจ้อย นางฟ้าจิว นี่มันเจ้านายใหญ่ ถึงเวลาพ่อเจ้าประคุณแม่เจ้าประคุณจะเอาอย่างไรก็แตกปากจากขึ้นมา ก็ต้องตามใจ ไม่ตามใจก็เสร็จ เพราะว่าเขามีการร้องไห้เป็นกำลัง ผู้หญิงมีน้ำตาเป็นกำลังใช่ไหม? ถ้าหากว่าถึงเวลาความทุกข์ทั้งหลายเหล่านี้มันมีแต่จะพอกพูนเพิ่มขึ้นๆ แต่ก็อย่างว่านั่นแหละ พระพุทธเจ้าท่านตรัสเอาไว้ว่า การกินหนึ่ง การนอนหนึ่ง การเสพทกามหนึ่ง การเสวยอำนาจหนึ่ง บุคคลจะไม่มีวันเบื่อเด็ดขาด ยกเว้นผู้เห็นภัยในวัฏฏสงสาร พยายามหลีกเลี่ยงให้ได้เท่านั้น การมีเนื้อคู่ถือว่าเป็นการเสพทกามใช่ไหม? เพราะฉะนั้น

การกิน การนอน การเสพทกาม การเสวยอำนาจอยู่ คนจะไม่เบื่อ มีอยู่อย่างเดียวก็คือว่า พยายามหลีกเลี่ยงมัน เพราะเห็นโทษเห็นภัย ก็ลองคิดว่าเราอยู่คนเดียวสบายละ เห็น้อยจากงานมานานแม่เหล้าไม่อาบน้ำก็ได้ ไม่กินข้าวก็ได้ คราวนี้กลับมามีบ้านเจ้านายใหญ่นั่งรออยู่ ต่างคนต่างเห็น้อยมา แทนที่จะช่วยเราไม่มีหอรอก รอเราช่วยอย่างเดียว มันแทนที่จะทุกข์คนเดียวก็เลยทุกข์หนักขึ้น แล้วอะไรจะเกิดขึ้น ถ้าหากว่าวันไหนเหนื่อยมากๆ แล้วสติแตกกลับมาแทนที่เราจะช่วยกัน เป่าหอรอก นั่งเต๊ะจิวอันหนึ่งสือพิมพ์หรือเราทำกับข้าว โอ๊ยแทบจะขาดใจ มาจากที่โน่น มาถึงจะสลบเหมือด ก็ต้องมาเจอเจ้านายใหญ่อีก ไม่เป็นไรจะค่อยๆ ดูไป อนุญาตให้ลอง ทดลองแล้วไปไม่รอดแล้วค่อยว่ากัน

หลายคนเขามองว่า แต่งงานเพราะว่าถึงเวลาแก่ตัวไปจะได้มีคนดูแล มันไปเถอะ แก่ตัวไปแล้วแล้วแต่มีคนให้เราดูแล ฟังให้ดีๆ ไม่ใช่แก่ตัวไปจะได้มีคนดูแล แก่ตัวไปจะได้มีคนให้เราดูแล แต่งไปไม่ต้องมันหอรอกว่า มันจะดูแลเรา รับรองได้ร้ายโหดร้ายนั้น แล้วต้องไปดูแลเขาทั้งนั้น สมัยก่อนหมวยนี้ไปกับหลวงพ่อบ่อยๆ เขาก็ซิมซั้มเอาสิ่งต่างๆ ที่หลวงพ่อกินไป ไม่ว่าจะเป็นทาน ศิล ภาวนา วัมเข้าไปๆ บวกกับการปฏิบัติของตัวเอง เขาตั้งใจว่าไม่แต่งงาน ทางบ้านพ่อเอ๋ย แม่เอ๋ย อาตุ้ อาทิมอะไรให้ยุ่งไปหมด พยายามจะงะให้แต่งให้ได้ แกกก็สิ้นมาเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้มีแต่คนเปลี่ยนความคิดละ พูดว่าเป็นหมวยนี้ก็สบายจ้งเลยนะ มันซึกเห็นทุกข์แล้วคอนก่อนนี้ล้วนแต่บ่อกว่าทุกข์นะดี มีครอบครัวไหนบ้างที่ไม่ทะเลาะกัน ตามจริง ๆ หนูเคยเห็นมั๊ย? ดีแสนดีมันต้องมีวันตีเข้าชกวันหนึ่ง อยู่คนเดียวเปลี่ยวกายแสนสบายแต่ไม่สนุก อยู่สองครองทุกข์

ถึงสนุกก็ไม่สบาย เลิกเขาก็แล้วกัน

พระเจ้าที่มิดิโกศลดวลกับที่ฆาตุกรรมว่ารักยาวให้มัน รักสั้นให้ต่อ เพราะฉะนั้นถ้าเห็นแก่นาคอันยืดยาวเบื้องหน้า ออกจะไม่ได้รักในการปฏิบัติธรรม เพื่อความหลุดพ้นจริงๆ ก็รีบๆ ตัดกรรมชะ รักยาวให้มัน ถ้าเห็นแก่ความสุขเฉพาะหน้าในระยะสั้นๆ รักสั้นให้ต่อ สร้างกรรมต่อไปไม่มีใครว่า พระเจ้าที่มิดิโกศลโดนพระเจ้าอชาตศัตรูบุกแคว้นโกศลนะ จับได้ไปประหารชีวิต เพื่อยึดเอาแคว้นมาเป็นของตัวเอง ที่ฆาตุกรรมซึ่งเป็นลูกชายหลบไปได้ ถึงเวลาเขาประหารชีวิตก็ยอมมาดู พ่อก็รู้ว่าลูกชายต้องอยู่แถวๆ นั้นก็เลยตะโกนบอก รักยาวให้มัน รักสั้นให้ต่อ คนอื่นฟังไม่เข้าใจ แต่ที่ฆาตุกรรมฟังแล้วเข้าใจเลย คราวนี้ก็พยายามไปว่าเรียนวิชาศิลปศาสตร์อะไรต่างๆ นานา จนกระทั่งเติบโตใหญ่ขึ้นมาก็ไปสมัครเป็นข้าราชการบริพารในสำนักพระเจ้าอชาตศัตรู จะได้อาโอกาสฆ่าพระเจ้าอชาตศัตรูเพื่อล้างแค้นให้พ่อ มีอยู่วันหนึ่งพระเจ้าอชาตศัตรูกำลังจะประหารส่าพ้าพร้อมด้วยข้าราชการบริพาร ที่ฆาตุกรรมตอนนั้นเป็นมหาดเล็กตัวโปรดก็ทำหน้าที่สารถีขับรถให้ ที่ฆาตุกรรมก็แกล้งให้ม้ามันตกใจ วิ่งเตลิดเปิดเปิงจะไล่หึ่งพวกข้าราชการบริพารให้ไกลๆ จนกระทั่งเตลิดเข้าไปในป่าลึก พระเจ้าอชาตศัตรูเหนื่อยเต็มที่ ก็บอกพักก่อนเถอะ เราไม่ไหวแล้ว ที่ฆาตุกรรมก็พัก พระเจ้าอชาตศัตรูก็นอนดึกที่ฆาตุกรรมก็หลับเหนื่อย พระเจ้าแผ่นดินไม่ใช่ว่าประเภทได้มาออกกำลังหนักหนาย่างเรา ที่ฆาตุกรรมเห็นได้โอกาสก็เลยชักมิดสั้นที่ซ่อนไว้ จะจ้วงชะให้เต็มๆ ก็นึกถึงคำพูดของพ่อว่า รักยาวให้มัน รักสั้นให้ต่อ ก็ลดมิดลง พอขยับจะแทงอีกนึกได้ก็ลดมิดลง ๓ ครั้งด้วยกัน พระเจ้าอชาตศัตรูลืมตาขึ้นมาจะเอ้เข้า

พอดีก็ตกใจ ร้องขอชีวิต ถามที่ฆาตุกรรมว่าเป็นใคร ที่ฆาตุกรรมก็เล่าให้ฟังว่าเป็นลูกของพระเจ้าที่มิดิโกศล พระเจ้าอชาตศัตรูก็นึกได้ว่าตัวเองไม่ควรที่จะไปแย่งบ้านซึ่งเมืองคนอื่นเขาถึงขนาดนั้น ทำให้เดือดร้อนกันไปหมด ที่ฆาตุกรรมก็บอกว่าไม่ต้องกลัวหรอก ตอนนี่เชื่อในสิ่งที่พ่อบอก ก็ให้อภัยพระเจ้าอชาตศัตรูแล้วแต่ว่าต่อไปจะไม่อยู่รับราชการด้วย เพราะการอยู่ใกล้พระราชาก็เหมือนกับการอยู่ใกล้เสือหรือไฟ จะโดนเสือกัด โดนไฟไหม้เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ จะขอลาออก พระเจ้าอชาตศัตรูก็นึกเห็นว่าเห็นในความมีน้ำใจ แล้วก็เห็นแก่บุญคุณที่ไว้ชีวิต ก็เลยบอกไม่เป็นไรหรอกเดี๋ยวจะยกแคว้นโกศลคืนให้ เธอกลับไปครองแคว้นแคว้นของเธอตามเดิมก็แล้วกัน เรื่องก็เลยจบป็นี่เ็นตั้ง โอ้คำว่าเวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวรก็มาจากเรื่องนี้แหละ

ถาม :

ตอบ : คือว่าพระอรอดรุ่นนี้ หลวงปู่ครูบาชัยวงศ์ท่านสร้างขึ้น พระอรอดที่ตั้งมากจนกระทั่งเป็นแบบญาติในจำนวนพระเครื่องสุดยอด ๕ องค์ ก็จะมีสมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระอรอดลำพูน พระร่มเกล้าแพ่งเพชร พระนางพญาสุโขทัย แล้วก็ถ้าจำไม่ผิดน่าจะเป็นพระผงสุพรรณไข่มุก ๕ องค์? พระอรอดลำพูนสร้างขึ้นโดยฤาษีवासเทพผู้เป็นอาจารย์ของพระนางเจ้าจามเทวี ปรากฏว่าหลวงปู่ครูบาชัยวงศ์ ท่านหลบลึบๆ ดิ้นๆ นึกขึ้นมาได้ว่าท่านเคยเกิดเป็นฤาษีवासเทพ ท่านก็เลยสร้างพระใหม่ชะอิกยกหนึ่ง อย่าลืมว่าดินลำพูนแพ่งที่สุคนะ แคนี่มีมอแค้นี่ตั้งหลายล้านนั้นแหละดินที่สร้างพระอรอด ตอนนี่พระอรอดองค์หนึ่งหลายล้าน สมัยโน้นเขาจะไม่เก่งพอ สมัยนี้ละสมบารมีต่อมาเก่งกว่าเดิม สร้างของเก่าก็เก่งจะดีกว่าเดิม

ถาม : ทำไมสมเด็จพระจักรพรรดิถึงได้ศักดิ์สิทธิ์?

ตอบ : ทำไมถึงได้ศักดิ์สิทธิ์? พระถ้าหากว่าเป็นบารมีพระพุทธเจ้าจริง ๆ ศักดิ์สิทธิ์ทุกอย่าง เพียงแต่ว่าใครจะสามารถอาราธนาพระพุทธเจ้ามาเพื่อทำพิธีปลุกเสกของได้เท่านั้น ส่วนใหญ่สมัยก่อนเขาจะใช้กำลังของสมาธิสมาบัติเฉพาะตัวของครูบาอาจารย์แต่ละองค์ แต่ว่าหลวงพ่อดีวาระวังท่านเชษฐพระมา มาถึงสมัยหลวงปู่ปานวัดบางนมโค ท่านให้หลวงพ่อดีปลุกเสกวัตถุมงคล หลวงพ่อดีก็จัดแจงเล่นสมาบัติแปดต่อเนืองกัน ๓ เดือนเต็ม ๆ ครบ ๓ เดือนยกไปถวาย หลวงปู่ปานบอกใช้ไม่ได้ เอาไปทำใหม่ หลวงพ่อดีก็ดูก็ได้แค่นี้ แล้วจะทำยังไงอีกล่ะนึกไปนึกมา อ้อ อาราธนาพระติ๊กว่า จัดแจงตั้งเครื่องบวงสรวงอาราธนาพระมาเสก หลวงปู่ปานบอกเออใช้ได้แล้วยกมา ปล้ำอยู่ ๓ เดือน ผู้พระทำแป็บเดียวไม่ได้ เพราะว่ากำลังของเราเนี่ยมันไม่พอ ได้อภิคุณาได้สมาบัติก็จริง มันจะจำกัดด้วยเวลาและกฎของกรรม แต่ถ้าหากว่าเป็นเรื่องของพระ เรื่องของเทวดาท่านสงเคราะห์ อายุเทวดาอย่างต่ำๆ ขึ้นจุตุมหาราชก็ต้อง ๒๐๐ ปีทิพย์ ๑๐๐ ปี หรือ ๒๐๐ ปีทิพย์ ๒๐๐ ปีทิพย์มันขึ้นจุตุมหาราช แล้วก็วันหนึ่งของท่านเท่ากับ ๕๐ ปีมนุษย์ เอาแค่อายุ ๒๐๐ ปีทิพย์ของท่านก็พอ ให้ท่านเฝ้าไปเสียจนไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไรกว่าจะตายเสียที แต่ถ้าเราทำเอง แป็บเดียวเราตายแล้ว เพราะฉะนั้นการอาราธนาพระ ถ้าหากว่าเป็นเรื่องสำคัญหรือว่าเหมาะสม พระพุทธเจ้าท่านจะเสด็จเอง ดั่งนั้นก็ถือว่าสูงสุดยอดไปเลย ถ้าพระพุทธเจ้าไม่เสด็จก็ให้พระอรหันต์องค์ใดองค์หนึ่ง อย่างพระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตรมาเป็นประธานในงาน ถ้าอย่างไม่มีไม่มี

ก็ได้ทั่วสหมับดีพรหมหรือพระอินทร์มาก็เหลือเฟือแล้ว

ถาม : พระพุทธเจ้าเสกเว็บเดียวก็ศักดิ์สิทธิ์?

ตอบ : จริง ๆ มีหลายที่ ถึงเวลากำหนดใจนึกถึงท่านปู่ ท่านบอกเสด็จนานแล้ว ต้องดูตัวอย่างชาวบ้านที่ศาลาไปกราบหลวงปู่แหวนที่ตอຍแม่มิ่ง ตอนนั้นหลวงปู่แหวนยังอยู่ ยังไม่มรณภาพ หลวงปู่แหวนก็บอกว่ามาจากไหนกันล่ะ บอกมาจากศาลา อ้อยมาจากศาลา แล้วทำไมต้องมาถึงนี้ ที่ศาลาโต๊ะอาจารย์ของฉันอยู่ที่นั่น ชาวบ้านก็ถามว่าใคร บอกหลวงปู่สี วัดเขากำภูหนาคณะ อาจารย์ฉันเอง ชาวบ้านเขาก็บอกว่าหลวงปู่สีไม่ค่อยจะเสกของให้ เอาอะไรไปก็เอามือแปะ ๆ ๓ ที หรือไม่กี่เอามือกอบ ๆ ๒-๓ ที ก็ส่งคืนให้ หลวงปู่แหวนบอกว่างค์นั้นกอบ ๓ ทีดีกว่าฉันเสก ๓ เดือน เป็นยังไง มันสำคัญอยู่ที่กำลังใจของท่าน ถ้าเข้าถึงความบริสุทธิ์อยู่เป็นปกติอยู่แล้ว คิดอย่างไรก็เป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว มันยังต้องไปเสียเวลาอะไร อย่างหลวงพ่อดีมันวันน้อย เจ็ดในศตวรรษบางปลาฆ่า เอาน้ำใส่ไปให้ท่านเสกท่านน้ำมนต์ ท่านกำลังก่อสร้างอยู่บนหลังคาเอ๊ย เอาไปห่อะ ใช้ได้แล้ว ไอ้เจ็กมันก็ขี้ระ อ่ะไรวะไม่ได้เสกชักกะจิ้งบอกใช้ได้แล้ว พอเดินพันรั้วดี มันก็จะเทกั้ง ปรากฏว่าน้ำมันแข็งหมดทั้งขวด ก็เลยหลุดมือตกไปะลงไปกลายเป็นน้ำรูปขวด เลยต้องเอาผ้าขาวม้าห่อกลับบ้าน คราวนี้ก็เลยเชื่อว่าใช้ได้แล้ว แต่หลวงพ่อดีท่านทำยิ่งกว่านั้นอีก มีปลัดอำเภอกคนหนึ่ง อยากจะเลื่อนเป็นนายอำเภอ ไปหาหลวงพ่อดีเยี่ยม บอกขอรดน้ำมนต์หน่อย หลวงพ่อดีท่านกำลังเลี้ยงแมวเลี้ยงหมาท่านอยู่ โนเนาะ ไม่ต้องรดหรอกโดดลงไปทำน้ำหน้าวัดใช้ได้ ปลัดอำเภอกคนนั้น ก็โดดลงไปทำน้ำหน้าวัด อาบชะยกใหญ่แล้วก็ขึ้นมา

หลวงพ่อกับบอกเออๆ ใช้ได้จริงๆ ด้วย เลื่อนเป็นนายอำเภอ ปรากฏว่า ตอนหลังที่เขาขุดลอกแม่น้ำหน้าวัด เขาขุดได้แผ่นดินดี ไม่รู้หลวงพ่อบริเวณเอาไปฝังไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ คงลงแม่น้ำหน้าวัดใช้ได้หมดเลย คนใดก็ คงไม่ยอมให้ใครหรือใครมาเอาได้ก็กินแน่ สมัยก่อนพอเขาผ่านหน้าวัดน้อย เขาจะวกน้ำมนต์พรหมหัวเรือ ขอให้ชายของดีๆ ชายหมดจริงๆ ก็ทำนเล่นแลกเอาไว้แล้ว ลงแผ่นดินฝังไว้ได้แม่น้ำเลย กำลังใจท่านที่ถึงแล้วก็เหมือนกับไฟฟ้าเป็นเหมือนๆ โวลต์ และเมื่อไหร่ก็ถึงบับเลย

ถาม : (ไม่ชัด)

ตอบ : ลักษณะนี้ เพราะว่าหลวงพ่อดัดปากน้ำท่านเข้าถึงธรรมกาย ท่านสามารถพบพระพุทธเจ้าได้

ถาม : (ไม่ชัด)

ตอบ : ต้องดูอย่างว่าบางอย่างท่านแจกนา อย่างสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พระท่านให้เสกข้าวถึง ๔ เดือนด้วยกัน ทุกวันก่อนจะกินต้องนั่งเสกข้าว แล้วก็แยกออกมาถึงเวลาก็ตากแห้งเก็บเอาไว้ทำผง สมัยก่อนเขาตากแห้งแล้วก็ตำหุงกัน สมัยหลวงปู่ปานท่านก็ใช้ชีวิตนี้แหละ ท่านเสก ๓ เดือน สมัยหลวงพ่อบริเวณไป ๔ เดือน เสก ๓ เดือนเสร็จตำเป็นผง จ้างช่างมาปั้นได้พระหน้าตักซึก ๕ นิ้ว องค์หนึ่ง แล้วทำพิธีบวงสรวง หลวงปู่ปานท่านบอกว่า ถ้าข้าไม่อยู่ เวลาอดอยากกันขึ้นมาคือพระเยอะ สมัยหลวงปู่ปาน อยู่วัดบางนมโค พระหลายร้อยนะ ท่านบอกเฉพาะพระนักเรียนที่ไปเรียนบาลีนั้นร่วม ๓๐๐ องค์ ท่านบอกว่า ถ้าหากว่าอดขึ้นมาให้จุดธูปขอกับหลวงพ่อดัดปากน้ำ แต่ปรากฏว่าไม่ทันอดหรอก แต่หลวงพ่อบริเวณ ท่านก็จุดขอ วันนีเอบ้านเหนือ พุ่งนี้เอบ้านใต้

มะรินเอาหน้าวัด มะเรื่องเอาหลังวัด ได้กินทุกวัน หลวงปู่ปานกลับมาท่านค้าชะหุบไปเลย บอกว่าได้เป็นทาของดินยั้งนี้จะหาเรื่องลงนรกแล้ว หลวงพ่อกับบอกหมอยาหลงคู่ครับ หลวงปู่บอกเออ ถ้าหลงไม่เป็นไร ขอมาพระชะ ขออะไรได้อย่างนั้น มาสมัยของท่าน ท่านสร้างเป็นองค์เล็กๆ อย่างสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่เราใช้กันอยู่ละ ต้องนั่งเสกแล้วเสกอีก หลวงพ่อกับเคยปรารถนาอยู่วันหนึ่งว่า ถ้าจะเรียนวิธีทำพระคำข้าวจากข้า ข้าก็ไม่ว่าจะตายทอดให้ยังไร คือตอนนั้นวิชากันที่หลวงพ่อบริเวณให้เรา ความมาจนเกลี้ยง มันเหลืออยู่อย่างเดียวก็คือวิธีทำพระคำข้าวนี้แหละ ท่านบอกถ้าแก่จะเรียนวิธีทำพระคำข้าวจากข้า ข้าก็ไม่รู้จะตายทอดให้ยังไร เพราะว่าพอถึงเวลาจะฉัน พระท่านก็มายืนเอาข้าวตรงนี้ เอาแบบนี้ เสกด้วยคาถาบทนี้ แล้วก็แยกเอาไว้ รุ่งเช้ามาอีกละ เอาข้าวตรงนี้ เอาบับตรงนี้ เสกด้วยคาถาบทนี้ บางทีก็คาถาบทเดียวกันๆ วันต่อวัน อีกวันหนึ่งกลายเป็นอีกคาถาหนึ่งแล้ว ท่านก็เลยบอกว่าไม่ว่าจะทำยังไร มีอยู่อย่างเดียวก็คือว่ารอ รอให้พระท่านมาสั่งเอง ของเราก็กานเรียนหลวงพ่อบริเวณว่า ไม่เป็นไรครับ หลวงพ่อบริเวณให้เออะๆ แล้วก็ แล้วพอถึงเวลาพวกผมเอาไปขายเอง หลวงพ่อบริเวณก็หัวเราะ ท่านบอก เออดีเหมือนกันนะเอาซึก ๕ ล้านองค์ดีมัย ปรากฏว่าพระปลัดวิรัชท่านเห็นว่าหลวงพ่อบริเวณ ท่านก็ไปตีความว่า หลวงพ่อบริเวณจริงๆ ก็สั่งบับมาซึก ๕ ล้าน นี่กว่าจะเหลือ หมดเหมือนกัน

ถ้าสามารถอาราธนาพระมาได้ ตักดีสิทธิ์ทั้งนั้น เพราะพุทธโธอัปมาโท ธัมโมอัปมาโท สังโฆอัปมาโท คุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ประมาณไม่ได้ หลวงปู่ปานทำพระองค์เล็กๆ แล้วก็สั่งทำบายศรี บวงสรวงซุกใหญ่เลย หลวงพ่อบริเวณว่าพระองค์เล็กนิดเดียว ทำไม่ต้องทำ

บายศรีบางดวงซดใหญ่ขนาดนั้นด้วย หลวงปู่ถามบอกว่าพระพุทธเจ้ามีเล็กหรืออะ? หลวงพ่อบอกไต่ยืนนี้ยกมือไหว้ท่วมหัว ต้องไปชอมมากัน อุดลุดเลย ลืม ก็แบบเดียวกับพระของขวัญ ของหลวงพ่อดึกปากน้ำเืองค์นิดหนึ่ง ประมาณนิ้วมือแค่นั้นเอง แล้วเสร็จแล้วก็โยนคนหนึ่งว่าพระองค์แค่นี้จะไปคุ้มครองอะไรได้ ปรากฏว่าตอนกลางคืนโยนคนนั้นนั้นเห็นพระของขวัญลอยมาแล้วไต่ขึ้น ไต่ขึ้นๆ เติมไปทั้งจักรวาลเลย แล้วถามว่าแค่นี้พอหรือยัง พุทธานูภาพ อ๋ายลิม พุทโธปมาโณ ทาประมาณไม่ได้ พระพุทธเจ้าเสด็จขึ้นบัณฑุกัมพลศิลาอาสน์ของพระอินทร์นะ บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์นี้ยาว ๖๐ วา แล้วพระพุทธเจ้าเองถามที่หลวงพ่อกำนบอกว่าสูง ๘ ศอก ถ้าหากว่าตามอรรถกถาบอกวา ๑๘ ศอก ๑๘ ก็ ๑๘ เกะะ เทียบกับ ๖๐ วา มันก็กะตืดเดียวใช่ไหม? ท่านก็ว่านั่งไปแล้วจะไม่สมพระเกียรติ ลักษณะก็คงเหมือนกับตุ๊กตาวางอยู่บนโต๊ะตัวใหญ่ๆ พระพุทธเจ้าท่านทราบความคิดพระอินทร์ว่านั่งบัณฑุกัมพลศิลาอาสน์แล้วอาจจะดูแล้ว คนอื่นอาจจะเห็นว่าท่านองค์เล็กก็เลยไม่น่าเลื่อมใส พระพุทธเจ้าท่านโยนผ้าสังฆฎิไป ปรากฏว่าคลุมบัณฑุกัมพลศิลาอาสน์หัวพอดี พอเสด็จขึ้นไปนั่งแล้วพอเหมาะพอดี เหมือนยังกับบัณฑุกัมพลศิลาอาสน์เล็กลงหรือองค์ท่านใหญ่ขึ้น ถึงได้บอก พุทโธปมาโณ ขึ้นชื่อว่าคุณพระพุทธเจ้าประมาณไม่ได้

อสุรินทราหู ก็คือพระราหูนั่นแหละ เป็นเทวดา เทวดาที่ตัวใหญ่อัฒภาพกตขขนาดต่างๆ ไปของเทวดาคือ ๓ คาวุต คาวุตหนึ่งนี่ ๑๐๐ เส้น คือ ๔ กิโลเมตร ๓ คาวุต ก็ ๑๒ กิโลเมตร เดินมาซอกองค์หนึ่งวิ่งกันดับ แลย สูง ๑๒ กิโลเมตร นั้นขนาดเล็กสุดนะ มีแต่ใหญ่กว่านั้น อสุรินทราหู

แก่ใหญ่เป็นพิเศษ ประเภทอึงเดร เดอ ใจแอนทรีเปล่าก็ไม่รู้ นักมวยปล้ำตัวเท่าตึก ยอกจะไปกราบพระพุทธเจ้าใจจะขาด แต่ด้วยความที่เคารพพระพุทธเจ้ามากเป็นพิเศษ ก็ว่าตัวเราใหญ่เหลือเกิน ถ้าไปพบพระสมณโคดมแล้วต้องก้มลงมอง มันจะเป็นการไม่เคารพ พระพุทธเจ้าท่านทราบความคิดก็เลยเสด็จไปหา พอเสด็จไปหาอสุรินทราหูแล้วท่านก็นอนลักษณะสิทไสยาสน์ ปรากฏว่าสูงเลยหัวอสุรินทราหูไม่รู้จักเท่า นี่ขนาดนอนนะ อสุรินทราหูท่านก็เลยยอมกราบลงตรงนั้นแหละ พระพุทธเจ้าเสด็จไปโปรดท่าน เพราะฉะนั้นปางไสยาสน์ ถ้าหากว่าลิมพระเนตรเขาเรียกว่า พระปางโปรดอสุรินทราหู อสุรินทราหูนี้ท่านเป็นพระโพธิสัตว์ ใหญ่ของร่างกาย ท่านบอกไม่ถูก เขามอกรอยต่อระหว่างคิ้วท่านกว้างโยชน์หนึ่งพอดี โยชน์หนึ่งนี่ ๑๖ กิโลเมตร แล้วตัวท่านใหญ่แค่ไหน หลวงพ่อกำนบว่าทำไม่ไปอมดวงจันทร์ละ ราหูท่านบอกว่าจะผมก็ไปไปอมขี้ดินแดนดวงจันทร์ในสายตาท่านก็ก้อนดินก้อนหนึ่งใช่ไหม? แล้วถามท่านว่า แล้วมาเพื่ออะไร? ท่านบอกว่าเป็นพระโพธิสัตว์อยู่แล้ว พระโพธิสัตว์เขาถือว่าเป็นพวกกันหมด เป็นเพื่อนกันหมด มีอะไรจะให้ช่วยบ้างมีอะไร หลวงพ่อก็เลยให้ช่วยสงเคราะห์เกี่ยวกับกำลังใจของญาติโยมที่จะเข้าถึงธรรม อสุรินทราหูนี้ในภัทรกัปปีหน้าจะจรสู่วินสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีนามว่า นารทะ สมเด็จพระพุทธนารทะทศพลสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็คืออสุรินทราหูนี้แหละ

ถาม : ที่ได้พยากรณ์มีที่พระองค์?
 ตอบ : ได้พยากรณ์มีที่พระองค์ ต้องบอกว่าพระโพธิสัตว์ที่ได้รับการพยากรณ์แล้ว มีที่พระองค์นับไม่ถ้วน นับไม่ถ้วน

ถาม : พระพยากรณ์..... (ไม่ชัด)

ตอบ : อยู่ในอเวจีมหานรกจะ นียดโพธิสัตว์ไม่ได้หมายความว่า
พันนรก นียดโพธิสัตว์ คือพระโพธิสัตว์ที่มีคติแน่นอนแล้ว หมายความว่า
ได้รับการพยากรณ์จากพระพุทธเจ้าแล้วว่าจะไปตรัสรู้เมื่อไหร่
โตไทยพราหมณ์ แกตรัสรู้ภัทรกัปหน้า แต่ปัจจุบันนี้แกยังอยู่ในอเวจี
มหานรก

ถาม : ท่านอยู่กับใกล้ ๆ นี้เอง

ตอบ : ก็จะถึงนี้แหละ โตไทยนรสีหโก ธนปาโลติสโสนามะ ปาลีไลยะ
สุมังคะโล สามองค์สุดท้าย ถ้านับจากข้างหลังนั้นก็ใช่นองค์ที่ ๓ จากข้าง
ท้าย ธนปาโลติสโสนามะ ข้างธนาบาลนาพาคีรี จะเป็นพระพุทธเจ้ามีนาม
ว่า ติสสะ ปาลีไลยะสุมังคะโล ข้างปาลีไลยะ จะเป็นสมเด็จพระพุทธ
สุมังคะละสัมมาสัมพุทธเจ้า เสียตายท่านเป็นคนไทยด้วยโตไทย
พราหมณ์ พราหมณ์คนไทยชื่อนายโต ชัดมั๊ย? โบราณเขาไม่มีนามสกุล
ในเมื่อไม่มีนามสกุลก็เลยต้องใช้วิธีว่า หาสัญลักษณ์อะไรที่ให้เข้าใจ
จะมีลักษณะเหมือนกับเป็นฉายา อย่างเช่น ภัททียะศากยะราชา
ภัททียะผู้เป็นราชา ของศากยะ เขาก็จะรู้ว่าองค์นี้ นกุลกะภัททียะ ท่าน
ภัททียะหลังค่อม ก็จะได้รู้ว่าเป็นองค์นั้น โตไทยพราหมณ์ บอกชัดๆเลย
พราหมณ์คนไทยชื่อนายโต

ถาม : (ไม่ชัด)

ตอบ : เสีย ไอ้เทยยะ ภาษาบาลี ของไทยเราออกเสียงไทยะ จำไว้
อย่างเวไนยะ ก็เขียนเวเนยยะ เสียงเอยยะ เอยกับไอติดกัน คนละครึ่ง
เอยยะ เอยยุง

ถาม : พระพุทธเจ้าความสามารถเสมอกันหมดทุกพระองค์?

ตอบ : ความสามารถเสมอกันหมดทุกพระองค์มั๊ย? ก็ตอบได้ว่าเสมอ
กันหมดทุกพระองค์ แต่ว่าการสร้างบารมีต่างกัน ต่างกันนี้ทำให้
บริวารท่านแตกต่างกัน พระพุทธเจ้าที่เป็นปัญญาธิกะ สร้างบารมี ๔
อสงไขยกับแสนมหากัป บริวารของท่านมีดี มีชั่ว มีรวย มีจน มีสวยงาม
มีอัปลักษณ์ ปะปนกันไป พระพุทธเจ้าที่เป็นศรัทธาธิกะ สร้างบารมี
๘ อสงไขยกับแสนมหากัปนะ บริวารของท่านดี สวย รวย เสมอกัน
หมด ในเขตที่ท่านประกาศศาสนาคนชั่วจะเข้าไม่ได้ พระพุทธเจ้าที่
เป็นวิริยาธิกะสร้างบารมี ๑๖ อสงไขยกับแสนมหากัป บริวารท่านดี
สวย รวย เสมอกันหมด โลกในยุคนั้น คนชั่วเกิดไม่ได้ เพราะฉะนั้น
ท่านทำเพื่อบริวารตัวเอง ก็เลยนานไปหน่อย

ถาม : (ไม่ชัด)สัตว์มาเกิด

ตอบ : มี แต่ห้ามชั่ว อยากรู้อีกล้านปีข้างหน้าไปเกิดได้ สมเด็จพระ
ศรีอาริยะเมตไตรยเป็นพระโพธิสัตว์แบบวิริยาธิกะ

ถาม : พระโพธิสัตว์ไปเกิดในยุคของพระพุทธเจ้าวิริยาธิกะ?

ตอบ : ทำไม เยอะแยะไป ท่านที่จะต้องรับคำพยากรณ์ จะต้องไปเกิด
อยู่แล้ว ไม่ว่าในยุคไหนสมัยไหนก็ตามเอาแค่ว่าคิดเป็นพระพุทธเจ้า ถ้า
เป็นพระพุทธเจ้าปัญญาธิกะจะพบพระพุทธเจ้า ๒๕๐,๐๐๐ พระองค์
แล้วในแต่ละชาติที่คิดว่าจะเป็น ถ้าเป็นพระพุทธเจ้าที่เป็นศรัทธาธิกะก็
เจอเข้าไป ๕๐๐,๐๐๐ องค์ ถ้าเป็นพระพุทธเจ้าที่เป็นวิริยาธิกะก็ล่อไป
๑,๐๐๐,๐๐๐ องค์พอดี จะเป็นอย่างไรละเท่าหนึ่ง เพราะฉะนั้นถ้าหากว่า
ยังต้องไปรับการพยากรณ์แล้ว ก็ยังต้องเกิด

ถาม : พยากรณ์แล้ว.....แน่นอน (ไม่ชัด)
ตอบ : ก็แน่นอนว่าจะต้องได้เป็นเมื่อนั้นเมื่อนี้แน่ แต่ไม่ใช่คติแน่นอนว่า
จะไม่ลงนรกแน่

ถาม : (ไม่ชัด)
ตอบ : ก็ต้องมีสิถ้าหากว่ายังไม่พ้น ก็ไม่ได้รับ โดยเฉพาะว่าอย่างพระ
พุทธเจ้าของเราได้รับการพยากรณ์ครั้งแรกสมัยสมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า มีนามว่าพระพุทธทีปังกร เมื่อ.....สื่อสงไขยกกับแสนมหากัป
ล่วงแล้วโน่น แต่ว่าท่านสร้างมาก่อนหน้านั้นเยอะ การบำเพ็ญบารมีเพื่อ
เป็นพระโพธิสัตว์ จะมีโน้ปณิธานคิดว่าเราจะเป็นพระพุทธเจ้า ถ้าแบบ
ปัญญาริกะก็ ๙ อสงไขยกกับแสนมหากัป พูดว่าเราจะเป็นพระพุทธเจ้า
เรียกว่า วจีปณิธาน นี้ ๗ อสงไขยกกับแสนมหากัป ล่องไป ๑๖ แล้ว ยัง
ไม่ได้ลงมือทำเลย แล้วเสร็จแล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาทำเพื่อความเป็นพระพุทธ
เจ้าเรียกว่า กายะวจีปณิธาน อีก ๔ อสงไขยกกับแสนมหากัป ถึงได้ต้อง
เจอพระพุทธเจ้ากันทีหนึ่ง เยอะขนาดนั้น

ถาม : (ไม่ชัด)
ตอบ : ประมาณ ๑ ล้านปีมนุษย์ สมเด็จพระศรีอาริยะเมตไตรยจะมา
ตรัสรู้ เกิดมัย สมัยนั้นคนอายุตั้งหลายหมื่นปี สมเด็จพระศรีอาริยะเมตไตรย
จะมีพระวรกายสูง ๘๘ ศอก อย่าคิดว่าใหญ่นะ วันก่อนว่าอะไร สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้านามว่า นารทะ สูง ๙๐ ศอกไม่ใช่ละ สมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้ามีนามว่า สุমনะ สูง ๙๐ ศอก คือ นับตั้งแต่สมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้ามีนามว่าทีปังกร มาจนถึงสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโคตมะ
ของเรา รวมแล้ว ๒๕ พระองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีนามว่า

สุমনะ สูงใหญ่ที่สุด ๙๐ ศอก รองลงมาก็มี ๘๘ ศอก ๘๐ ศอก ๗๐
ศอก ๖๐ ศอก ไหลลงมาถึงสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีนามพุทธกัสสป
ก็ ๒๐ ศอก องค์ปัจจุบันของเรานี้ในอรรถกถามรุตตวิลาสินี ขุททกนิกาย
พุทธวงศ์ท่านบอกว่า ๑๘ศอก แต่หลวงพ่อกันบอกว่า ๘ ศอก ก็กลายเป็น
ว่าท่านเล็กที่สุด อะไรที่ควรจะได้ก็เลี่ยน้อยที่สุด อะไรที่ควรจะทำมาก
ก็เยอะที่สุด องค์อื่นๆ ท่านบอกว่า ประชานคือความเพียรเพื่อบรรลุมรรค
ผล มี ๗ วัน ๑๕ วัน ๑ เดือน ๓ เดือน ๕ เดือน ๖ เดือน ๗ เดือน
๑๐ เดือน มีของพระพุทธเจ้าของเรานานที่สุด ๖ ปี

ถาม : จะรู้ได้อย่างไรว่าได้รับพุทธพยากรณ์รึยัง?
ตอบ : ได้รึยัง? ส่วนใหญ่แล้วในยุคสมัยของท่าน ถ้าหากว่าเป็นนิยต
โพธิสัตว์ ก็มักจะเป็นผู้ได้อภิญญาสมาบัติทั้งนั้น ถ้าถามว่ารู้ได้ยังไงนี้ไม่
ต้องเสียเวลาหรอก รู้แหงๆ อยู่แล้ว ทำไปเหอะ อีกนาน

ถาม : ก่อนได้รับพุทธพยากรณ์นานมากมัย?
ตอบ : นานมากมัย? ต่ำสุดก็ ๑๖ อสงไขยกกับแสนมหากัป เพราะว่าอย่าง
ปัญญาริกะคิดว่าจะเป็นมัน ๗ พูดว่าจะเป็นมัน ๙ ตั้งหน้าตั้งตาทำเพื่อให้
ได้เป็น ๔ กว่า เพราะฉะนั้น ๗ กับ ๙ มันก็ล่องไป ๑๖ แล้ว คิดว่า
จะเป็น ๗ พูดว่าจะเป็น ๙ รวมแล้ว ๑๖ เสร็จ แล้วก็ทำเพื่อให้ได้เป็นอีก
๔ เพราะฉะนั้นต่ำสุดก็ ๒๐ อสงไขยกะ ๓ แสนมหากัป นอกนั้นก็เพิ่มเท่าตัว
จาก ๒๐ ก็เป็น ๔๐ เป็น ๘๐ ไม่เห็นต้นไม่เห็นปลายเลยใช้มัย?
เปลี่ยนใจได้นะ

ถาม : (ไม่ชัด) ท่านจะไปเป็นองค์สุดท้าย
ตอบ : องค์นั้นพระโภชชยคุรุ พระโภชชยคุรุ คนจีนเรียกตีจิ้ง ท่านตั้ง

มโนปณิธานไว้ว่า ครอบคตที่ยังมีสัตว์โลกเวียนว่ายอยู่ในวัฏฏสงสาร ครอบคตนั้นท่านจะไม่เข้านิพพาน พระโภชชยคุรุ ค่ำว่าตั้งนานนี้มันนาน มาก..... ลากเสียงยาว ๓ กิโลเมตร ยั้งยาวไม่เท่า ที่สร้างพระกริ่งรูป พระโภชชยคุรุ พระกริ่งพิชัยสงครามนั้นแหละ ต้องกำลังใจระดับนั้น เพราะว่าการจะตัดเคราะห์ตัดกรรมให้กับคน ถ้าเป็นพระอรหันต์ พระพุทธ เจ้าท่านจะยอมรับกฎของกรรม แต่พระโพธิสัตว์นี้ ถ้าเพื่อความขุสุขผู้อื่น บางทีท่านก็ฝืนกรรมเอา แล้วกำลังท่านสูงชะด้วย ท่านฝืนได้นี้

ถาม : ท่านได้รับพุทธพยากรณ์รึยัง ?

ตอบ : น่าจะได้แล้ว แต่คราวนี้ไม่รู้เหมือนกันว่าอีกนานเท่าไร

ถาม : เวลาอาราธนาถึงท่าน..... ?

ตอบ : ไม่ต้องหอรอก นึกถึงพระพุทธเจ้าก็พอแล้ว องค์ไหนก็ได้ พระพุทธเจ้าทั้งหมด พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหมด พระอรหันต์ทั้งหมด พรหมทั้งหมด เทวดาทั้งหมด พระโพธิสัตว์ปัจจุบันถ้าไม่ใช่พรหมก็ เทวดา

ถาม : ถ้ายังไม่ได้รับพุทธพยากรณ์ ในยุคพระศรีอาริย์จะได้มั๊ย ?

ตอบ : ไม่รู้เหมือนกันว่าจะทันมั๊ย เพราะว่าถ้าคุณเพิ่งคิดอย่างนี้ มันก็อีก นาน ไม่เป็นไรหอรอก เจอพระพุทธเจ้าต่าๆ ชัก ๑ ล้านองค์ เต็มก็ได้รับ พยากรณ์เอง ไม่ใช่ ๑ ล้านพุทธันดร นับไม่ได้เลย เพราะพุทธันดรนี้ช่วง องค์หนึ่ง ถึงองค์หนึ่งไซ้มั๊ยแล้วมันต้องกับเดียวกันด้วยนะ ถ้าต่างกับนี้บาง ทีมันต่างกันสิบโลก จากสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีนามว่าที่บังกรแล้ว โลกว่างจากพระพุทธศาสนาไป ๑ อสงไขยกัปพอดีเลย ๑ อสงไขยกัป แล้วเสร็จแล้วก็มีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีนามว่าโกณฑัญญะ

เกิดขึ้นองค์เดียว สมัยสมเด็จพระพุทธที่บังกรท่านมี ๔ องค์ คือ สมเด็จ พระพุทธเจ้ามีนามว่า ตณ्हังกร เมธังกร สรณ्हังกร ที่บังกร ๔ องค์ แล้วก็ว่างไป ๑ อสงไขยกัปเต็มๆ แล้วก็มาสมัยพระพุทธเจ้ามีนามว่า มังคละ กับสมุณะ ขึ้นมา ๒ องค์ แล้วก็ว่างไปอีก ๑ อสงไขยเต็มๆ สะใจ ถ้าไปเจออย่างนั้นเข้าก็อ้วม

พยายามดูทุกขให้เห็น พยายามเกาะนิพพานให้ได้ พยายาม ศึกษาว่าธรรมอันใด ทำให้คนเข้านิพพานได้ง่าย ยิ่งทำได้เร็วเท่าไร ก็ยิ่งได้รับพุทธพยากรณ์เร็วเท่านั้น ต้องรู้ละเอียดกว่าผู้อื่นอย่างน้อย ๔ เท่า

ถ้ากำลังใจส่องใสมันคง ความปรารถนานั้นก็จะสามารถที่จะเข้า ถึงได้ง่าย เพราะว่าจิตใจที่ส่องใสมันคงกำลังมันสูง

ถาม : เจาะจงถวายสังฆทานให้ จะได้อยู่ในภพภูมิที่สูงขึ้น ?

ตอบ : ดูว่าตัวคนทำได้เท่าไร ตัวคนทำได้เท่าไร ตัวคนรับได้เท่านั้น แต่ว่าตัวปัตตานุโมทนามั๊ย มีช้อยกเว้นอยู่นิดหนึ่งว่าต้องให้คนทำ ได้ก่อน ตัวเราถึงจะได้ เพราะฉะนั้น ถ้าหากกำลังใจของเราอย่างเช่นว่า เราทำบุญกรรมฐาน บุญกรรมฐานถ้าจิตเข้าถึงฌาน ดีชะว่าปฐมฌาน หยาบก็แล้วกัน ปฐมฌานหยาบกำลังจะได้เป็นพรหมชั้นที่ ๑ ที่เรียกว่า ปาโรสัชชาพรหม คนที่โมทนาบุญก็ได้ตรงนั้นเลย เพราะฉะนั้น คนทำ ได้เท่าไร คนโมทนาได้เท่านั้น ใ้กู่จะเอา นั้นไม่ใช่ชะ ใ้กู่จะเอานั้นตั้ง กำลังใจผิด ปัตตานุโมทนามั๊ย ยินดีในผลบุญของคนอื่นที่เขาได้ทำ ขณะที่เราไม่มีโอกาสได้ทำบุญอันนั้น ไม่ใช่สาธุ กู่จะเอา นั้นเด็กเข้าใจ ผิดหมด

ถาม : วันที่ ๕ ธันวาคม คนเอาดอกไม้ไปถวายรูปในหลวง มีอันสงฆ์ใหม่?
 ตอบ : มี เพราะว่า...กล่าวถึงในเน็ตว่า รูปปั้นของคุณคน บุคคลที่สมควร
 สร้างรูป คือเจดีย์ไว้บูชา พระพุทธเจ้าบอกว่าประกอบด้วย ๑. องค์
 สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๒. พระปัจเจกพุทธเจ้า ๓. พระอรหันต์
 ๔. พระเจ้าจักรพรรดิ บุคคล ๔ ประเภทนี้สมควรสร้างรูปขึ้นบรรจุอัฐิ
 ไว้เป็นที่บูชา เพราะว่าผู้ใดผู้หนึ่งตั้งใจถวายท่านด้วยความเคารพ
 อย่างน้อยอันสงฆ์ก็จะได้ไปสุดดี สุดดีนี้ต่ำสุดก็สวรรค์ขึ้นไป เพราะ
 ว่าพระเจ้าจักรพรรดิจะเป็นผู้ประกอบด้วยศีลด้วยธรรม สั่งสอนคนให้อยู่
 ในศีลในธรรมเป็นปกติ คราวนี้เรามาดูในหลวงของเราว่ามีจริยาแบบนี้
 ไหมล่ะ? ในเมื่อในหลวงของเราท่านมีจริยาแบบนี้ คนที่ตั้งใจบูชา
 เหมือนบูชาพระเจ้าจักรพรรดิ อีกอย่างหนึ่งท่านก็เป็นพระโพธิสัตว์อยู่
 ด้วย ทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านทำก็เพื่อส่วนรวม เพื่อประชาชน ทุกสิ่งทุก
 อย่างที่ท่านสั่งสอนมาล้วนแต่อยู่ในศีลในธรรมทั้งนั้น เพราะฉะนั้น
 ถ้าตั้งใจบูชาท่าน คุณความดีก็เหมือนกับบูชาพระเจ้าจักรพรรดิ
 เคยได้ยินไหม รูปปั้นของคุณคน บุคคลที่ควรสร้างรูปเจดีย์ไว้บรรจุอัฐิ
 เพื่อบูชาท่าน พระอานนท์ท่านละเอียดจริงๆ ก่อนพระพุทธเจ้าจะปริ
 นิพพาน ท่านถามละเอียดขยิบเลยว่าจะต้องทำอะไร? แต่ละชั้นคอนแบบ
 ไหนๆ จะจัดงานพระศพอย่างไร? ถามหมด ซัดคองอย่างเดี่ยวแหละ ไม่ได้
 ถามว่าศีลข้อไหนที่พระพุทธเจ้าอนุญาตให้เพิกถอนได้ พระพุทธเจ้า
 ท่านบอกว่า อานนท์ ดูก่อนอานนท์ สิบไปในสมัยข้างหน้า ลีขาบขาง
 ลีขาบขาง ไม่เหมาะสมกับยุคสมัย ตถาคตอนุญาตให้สงฆ์สวดเพื่อเพิกถอน
 ลีขาบขางนั้นได้ คือให้ประกาศยกเลิกได้ คราวนี้พระอานนท์ไม่ได้ถามว่า

ข้อไหน ด้วยความเคารพในพระพุทธเจ้าก็เลยไม่มีใครประกาศยกเลิก
 ก็เลยคาราคาซังมาจนทุกวันนี้ อย่างข้อห้ามจับเงินอย่างนี้ ปัจจุบันนี้ไม่
 เหมาะสมแล้ว เพราะว่าไปไหนก็ต้องใช้ เป็นเราจะละเอียดแบบนั้นใหม่
 ท่านถามหมด จะจัดการพระศพอย่างไร? ท่านบอกว่าจะจัดการพระศพของ
 ท่านเหมือนกับพระเจ้าจักรพรรดิ แล้วพระเจ้าจักรพรรดิจัดการพระศพ
 อย่างไร? ท่านก็บอกว่าให้ห่อด้วยผ้าขาว ๕๐๐ ชั้น ผ้าสี ๕๐๐ ชั้น สลับกัน
 แล้วนำลงในรางทองคำที่บรรจุด้วยน้ำมันหอม จุดไฟเผา แล้วถึง
 เวลาเก็บอัฐิจะทำอย่างไร? ก็ให้บรรจุไว้ในเจดีย์เพื่อให้เขาบูชา
 ถาม : อารธนาทำน้ำมันต์คคนที่ไหนของ ?

ตอบ : ได้เลย ว่าเป็นเลยเต็มๆ ตั้งใจสวดอิติปิโสด้วยความเคารพนะ ขอ
 บารมีพระท่านช่วยส่งเคราะห์ให้รักษาโรคในกายของเขาให้หายโดยฉับพลัน
 เร็งแล้วจะรดหรือให้เขากินก็ว่าไปเลย เพราะว่าพระกวีพิชัยสงคราม
 นี้ทำมาทุกคำจริง ๆ นะ ขนาดคนต้องการต้านลาวต้านผล เขาไปบ่นเพื่อ
 ให้ได้โน่นได้นี้ก็ดี เอาไปค้าขายก็ดี ก็ได้ผล แต่ว่าถ้าหากใช้เพื่อป้องกัน
 ให้ใช้คาถามหาวิชัยโยหรืออิสังวาโส สัมปะติฉณามิ ถ้าหากว่าใช้ใน
 การรักษาโรคภัย ทำเป็นน้ำมันต์ให้เสกด้วย อิติปิโส ๙ สวากขาโตฯ
 สุปฏิปันโนฯ ๑ จบ ถ้าหากว่าจะใช้ในลักษณะให้ลาภ ก็ให้ควบกับ
 คาถาเงินล้าน แล้วอาตมาก็มีสิทธิ์สร้างได้แน่แน่แหละ ห้ามทำอีกแล้ว
 ใครมีโชคดีไป คอนนี้รุ่น ๑ เหลืออยู่ ๔๗ องค์ รุ่น ๒ ยังเหลืออยู่ ๕-
 ๖๐๐ องค์ ยิ่งไงๆ ก็ราคาเดียวกัน ๑๐,๐๐๐ ตัวน่ะ กว่ามันจะรู้ว่าดีก็รอ
 ให้คนอื่นเลือกกันไปก่อนนะ เนี่ย... ม้ายนต์ เมื่อซัก ๒ อาทิตย์ที่แล้วว่ามีคน
 บุกดามไปถึงที่วัดเลย จะซื้อเอาให้ได้ บอกว่าแจกเฉพาะที่นั่นเท่านั้น ได้เขา

กลับแล้วมันก็ตามมาเอาที่นี้ไปจนได้ เพราะว่าเพื่อนเขาได้ไปแล้ว ไปติด
ร้านเสริมสวยบอกว่าคนเข้าวันเป็นร้อยเลย เขาบอกว่าร้านเสริมสวย
คนเข้าวันละ ๒๐ ก็ถือว่ามากแล้ว คราวนี้พอหมดคดีญาติเขาเข้ามาเยี่ยมบ้าน
แกะเอาอันดีไปด้วย เขาบอกคนก็หายเงียบไปเลย เลยถามไปดูว่ามัน
เป็นของที่ไหน พอเห็นวัดท่าซนุน อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี
มันตามไปถึงเลย ขับรถไปก็คร่ำครวญไป ทำไมมันไกลขนาดนี้ ไม่ถึงยัง
ไม่ได้อีก ไล่กลับมามีอย่างเลือดเย็นเลย บอกให้มาเอาที่นี้ เขาตามมาเอา
จริงๆ มันอยากได้มากขนาดนั้น คิดดูเราทำมาเพื่อการป้องกัน แต่อย่าง
ว่าพุทธานุภาพ พุทธโธปมาโน เขาบูชาด้วยความเคารพจริงๆ ตั้งใจ
อธิษฐานขอให้เป็นเรื่องการทำมาหากินก็ยังมี แบบเดียวกับสมัยที่อยู่
วัดท่าซนุน พอหลวงพ่อก็มีคหมาสครู้นแรก เราเองก็รู้ว่ามิตหมอนป้องกัน
ภัย รักษาโรค ดิดตัวเป็นมหาอำนาจ ก็อยากจะลองดูว่าด้านลาภผลเป็น
ยังไง ตอนเช้าตั้งใจบูชาพระ ทขินมิตหมอนมาอธิษฐาน ขอทดสอบดูหน่อย
ว่าด้านลาภผลเป็นยังไง วันนี้จะออกบิณฑบาตแล้ว ปรากฏว่าแทบตาย
เลย กับข้าวตุงอย่างเดียว ๔ เหวใหญ่ๆ นอกเล็กส่งสัยไปเลย ขนาดด้าน
ลาภที่ไม่ใช่เรื่องโดยตรง ยังขนาดนี้ แล้วเรื่องของหน้าที่ประเภทป้องกันภัย
รักษาโรคที่เป็นหน้าที่โดยตรงนี้ ไม่ต้องพูดถึงเลย ใครอยากลอง ลองเถอะ
ถาม : มิตหมอนทำไมต้องทำปลอกด้วย ?

ตอบ : ควรจะทำปลอกไว้ เพราะว่ามิตหมอนตามฤๅษี เขาไม่มีปลอกให้
แต่ว่าหลวงพ่อกันตกลงกับท้าวมหาธาธา ถ้าใครซักมิตหมอนออกจาก
ฝัก แปลว่าต้องการความช่วยเหลือแล้ว ดังนั้นอย่าไปซักสัมผัสสัมผัสหา พอเย็น
นั้นทำมิตหมอนเสร็จ คงประมาณพุ่มครึ่ง ก็จัดจำหน่ายตั้งวันนั้นเลย

เพราะว่ามีแค่ ๔๕๐ คัม ปรากฏว่ารุ่งขึ้น หลวงพ่อกันฉันทเข้าไปที่หัวเราะ
ไป ท่านบอกว่าท้าวมหาธาธาถามพ้องว่าลูกๆ ของหลวงพ่อก ซักมิตหมอน
เล่น ทำให้ท่านเตรียมพร้อมมากถือ ตกลงกันแล่นนะว่าถ้าซักมิตหมอนเมื่อไหร่
ท่านต้องเตรียมกองทัพเทวดาของท่านไว้เตรียมช่วยเหลือเลย มันเหมือน
อย่างกับให้สัญญาญาติไว้ใ้มือ มิ่งกริ่งกุกริ่ง เล่นเอาท่านวิ่งร่นไปเลย
ปรากฏว่าไม่มีใครใช้ นอกจากมาซักด้วยความชื่นชม ของกุสวยอย่างนั้น
ของมิ่งสวยอย่างนี้ หลวงพ่อกันบอกเสร็จเลย ไม่ค่อยมีใครกล้าซัก
จะซักแต่ละทีก็ต้องบอกท่านก่อนว่าจะใช้งานอะไร หรือไม่ก็วันนี้อามาทำ
ความสะอาดนะครับ อย่างวิ้งเก้อ ต้องบอกท่านก่อนนะ ไม่งั้นยุ่งเลย เท่าที่
เจอๆ มา คือ ไอ้พวกผีเข้า ถ้าพวกมิตหมอนหลวงพ่อกันอยู่ ไม่น่าได้ใช้หรือก
เทียบบันไดบ้านมันแผ่นดินแล้ว

ถาม : แล้วคาบฟ้าพื้นละครับ ?

ตอบ : ก็แบบเดียวกัน คาบฟ้าพื้นนี้คือมิตหมอนรุ่นแรกของท่าน

ถาม : หายากลิครับ ?

ตอบ : ก็หายาก ได้รู้หลังไว้พอแล้ว หลวงพ่อกันบอกเลยว่า ของของ
ท่านนะ จำไว้เลยว่าหารุ่นสุดท้ายไว้ให้ดีที่สุด เพราะว่าถ้าพระกิติ พรหม
กิติ เทวดาก็ดีมาช่วยในการพุทธานุภาพเชกครั้งนี้ มีอานุภาพเท่าไร
ครั้งต่อไปจะไม่ต่ำกว่านี้ แต่ถ้ามีพิเศษเมื่อไร ท่านจะบอกเพิ่มขึ้นไป
เรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นรุ่นสุดท้ายจะดีที่สุด เราอย่าไปหารุ่นแรกเลย
หลวงพ่อกันบอกเอาไว้อย่างนั้น ของอาตมา ถ้าพระกริ่งพิชัยสงคราม
ก็หารุ่นสองเถอะ อย่าไปหารุ่นแรกเลย แต่ราคาเท่ากันซะแล้ว

พวกตำรวจถือว่าอยู่ติดวัดคนละฝั่งน้ำเอง เราบอกว่าถ้าจะวัน

ตกดินเมื่อไหร่ราคา ก็ไม่เชื่อ พอรุ่งเช้ามาเจอองค์ละหมื่นร้องจึกไปเลย สมน้ำหน้า มืออยู่รายหนึ่งวิ่งมาถึง อีก ๑๕ นาที จะ ๖ โมงเย็น เอาไป ๓ องค์ บอกว่ายังไม่ ๖ โมงเย็นครับ ยังไม่ถึงว่าตะวันตกดินเออ..แล้วไป ให้อีกได้ให้พวกตัดสินใจซ้ำ มันต้องเจอของแพงให้เช็ดนี่ติดเอาไว้ในรถ ถึงเวลาต้องใช้เองด้วย มีติดตัวอยู่องค์หนึ่ง ติดรถอยู่องค์หนึ่ง เคียวหาว่าเราทำเองแล้วไม่ใช่อะไร เราว่าดีเราต้องใช้เองด้วย

ถาม : มีคหมอลหลวงพ่อดีมท่านสั่งไว้เหมือนหลวงพ่อดีมหรือเปล่า ?

ตอบ : ลักษณะคล้ายๆ กัน ว่าต้องลำบากจริงๆ แต่ว่าของหลวงพ่อดีมนี้จะมีสมเด็จคำข้าว สมเด็จคำขี้มนี่ท่านอนุญาตให้ว่า ภายในชีวิตหนึ่งขอได้ไม่เกิน ๓ ครั้ง จะต้องประเภทลำบากชนิดเลือดตากระเด็นจริงๆ ท่านบอกให้หากุหลาบ ๓ สีคือ สีขาว สีเหลือง สีแดง อย่างละ ๑๐ ดอก จัดใส่แจกันบูชาพระ ตั้งพานปูผ้าขาว เอาสมเด็จคำข้าววางบูชาบนพาน หลังจากนั้นสวดอธิษฐานบูชา เสร็จแล้วให้ภาวนาคาถาเงินล้าน ประมาณ ๑ ชั่วโมง ทำอย่างนี้ติดต่อกัน ๗ วัน แล้วต้องเปลี่ยนดอกไม้ทุกวันด้วยนะ พอวันสุดท้ายทำเรียบร้อยแล้วให้อธิษฐานขอในสิ่งที่ปรารถนา แต่ท่านบอกเอาไว้ว่า ถ้าไม่ถึงขนาดเลือดตากระเด็นจริงๆ อย่าเพิ่งไปขอ เพราะใครด่ามีแค่ ๓ ครั้งเท่านั้น ไม่ใช่ว่ากูมี ๓๐ องค์ กูลือชะ ๕๐ ครั้ง ๓๐ องค์ก็ ๓ ครั้งเหมือนกัน อาตมายังไม่เคยขอซักครั้ง รู้สึกคุณแสงชัยขอไปที่หนึ่งละ

ถาม : ได้มั๊ย ?

ตอบ : ได้ทำไม่ได้

ถาม : มีคนจะทำ แต่หาดอกไม้ไม่พอ

ตอบ : นั่นแหละก็เลยพาเอาตามลำบากไปด้วย แต่อย่างน้อยๆ เขาก็ทุกข์เข็ญ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าซื้ออะ ชื่อมาคุณไว้ก็ได้เลยมั้ง ชื่อมาคุณไว้ใส่ถุงพลาสติก แล้วก็เอาไว้ในตู้เย็น คงจะไม่เที่ยวหรอก ต้องใช้ ๗ วันติดกัน เคียวหาไม่ได้จะยุ่ง สีแดงหาได้เป็นปกติหรอก สีไหนหายาก คุณไว้ก่อน ต้องทำ ๗ วันต่อเนื่องกัน ภาวนาคาถาเงินล้าน ภาวนาข้าวๆ ทำด้วยความเคารพต่อเนื่องประมาณ ๑ ชั่วโมง ก็จบช่วงมัน ๗ วันติดกันเท่ากับว่าบังคับให้เราแลกด้วยความดีสูงสุดเลย ท่าน สีล ภาวนาถาม : ต้องถือศีล ๘ มั๊ย ?

ตอบ : ทำอะไรก็ได้ ยิ่งประเภทบริสุทธิ์เท่าไร ผลก็ยิ่งเกิดง่ายเท่านั้น เพราะฉะนั้นกรณีนี้ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ จำเอาไว้ก็พอ สิ่งเสียลูกหลานต่อๆ ไป

ถาม : แล้วพระหางหมากล่ะคะ ?

ตอบ : ไม่ได้บอกไว้จะ บอกไว้แต่สมเด็จคำข้าว แล้วอันนี้อาตมาเองก็ไม่ได้ยินกับหู ได้ยินว่าท่านบอกที่สายลม ลูกศิษย์หลวงพ่อดีมมันแพร่เร็วขนาดบอกอยู่ที่สายลมไม่กี่นาทีก็ถึงอเมริกาแล้ว ก็เลขจำๆ เอาไว้ไม่รู้จักอื่นเขายังจำหรือเปล่า ตอนแรกเราก็คิดว่า เรามีหลายๆ องค์ เราก็อองค์ละ ๓ ครั้งๆ ปรากฏว่าถ้าของง่ายขนาดนั้น ก็ไม่ขลัง มีกี่ล้านองค์ก็เอาไปเหอะแค่ ๓ ครั้งเหมือนกัน ๑ ชั่วโมง ไปช่วยกันทำ อธิษฐานให้หมดหนี้ กำหนดไว้ด้วยนะว่าภายในเท่าไร ถ้าหากว่าไม่กำหนดนี้ยุ่งเลยหมดเหมือนกันนะแต่อาตมาจะ ๑๐ ปีข้างหน้า

ถาม : ถ้าอธิษฐานขอพระคำข้าว พระหางหมากเรื่อยๆ โดยที่ไม่อยาก... (ไม่ชัด)

ตอบ : อันนั้นไม่เกี่ยว โควตปากกิดี ท่านบอกว่าขอได้ทุกวัน ขอได้ทุกวันอยู่แล้ว เรื่องเล็ก ๆ แต่เรื่องใหญ่ ๆ นี่ทั้งชีวิตแค่ ๓ ครั้งเท่านั้น เคยแนะนำคนไป ๒ - ๓ คน ไม่รู้ว่าเขาทำได้ผลหรือไม่? ไม่มารายงานเลย
ถาม : (ไม่ชัด)

ตอบ : มีสิทธิ์สงบ เรียบร้อย ถ้าอยากให้แขกสงบเรียบร้อย มีวิธีเดียว ผังมันไว้ได้ดิน มันเป็นสันดานประจำเชื้อชาติ ถ้าพูดกันอย่างภาษาชาวบ้าน ๆ เขาบอกว่านิสัยพวกมันกวนตีนเป็นปกติ เพราะฉะนั้นอย่าไปหวังเลยว่ มันจะสงบเรียบร้อย ถึงคนอื่นสงบกับมัน มันก็ไม่สงบกับคนอื่นหรอก

ถาม : แล้วเราต้องเตรียมคุณอะไรบ้าง ?

ตอบ : เตรียมคุณอะไร ลูไปเรื่อย ๆ ก่อน เชื้อเหอะข้าวแกงจานละ ๑๐๐ ก็พอมีกิน ๕๐ ก็ให้มันมี บ้านเราเมืองเราสมัยสงครามโลกคนยังเข็งลิ๊กันเป็นปกติ ประเภทว่ามีของ ๑ ชิ้น มาบอกขายให้ ๕๐ บาท ไร่เราบอกขายต่อเดือนนั้นแลย ๖๐ บาท ไร่ไหนไปขายต่อ ๗๐ บาท ไปเรื่อย ๆ อย่างนั้นกว่าจะย้อนกลับมาถึงคนแรก ก็เป็นอันว่าขายต่อไป ๑๐ กว่าเจ้าแล้ว ยังไม่ได้เห็นของเลย เขาเรียกว่าเข็งลิ่ ยิ่งกว่าเล่นหุ้นอีก จับเสือมือเปล่า ซิด ๆ เลย เล่นลงฝากขายกันต่อเป็นทอด ๆ

ถาม : (การดูทิศปกติกับการดูเข็งลิ่)

ตอบ : จริง ๆ แล้วคือดูลักษณะนี้ แต่ของเราถึงจะตะแคงจะเอียงขนาดไหนก็ตาม มันจะชี้ทิศของมันเป็นปกติ

ถาม : (ไม่ชัด)

ตอบ : ไร่มันทิศใต้ แต่ว่าอย่าลืมว่า ตรงกันข้ามที่มันชี้ก็คือทิศเหนือ

วางแบบนี้ดูง่ายกว่า ถ้าเราตั้งขึ้นต้องนึกภาพว่ามีชีไปทางฝั่งไหน มันไม่ใช่ตรงนี้ หมุนไอสิแต่ตรงทิศเหนือแล้วก็เริ่มดูได้เลย ตรงข้ามคือทิศใต้ แค่นั้นเอง จริง ๆ แล้วต้องระดับนี้เพราะแกนโลกจะเอียง ๒๓ ๑/๒ องศา เพราะฉะนั้นเข็งลิ่กับทิศจริงจะต่างกัน เข็งลิ่ทิศจะชี้ตามกระแสแม่เหล็กโลก ก็คือมันชี้ทิศเหนือ-ใต้จริงๆ แต่ว่าถ้าเราเปรียบเทียบกับตะวันออกตะวันตก จะเห็นว่าตะวันออก-ตะวันตก มันเพี้ยน เพราะว่าแกนโลกเราเอียง ๒๓ ๑/๒ องศา เพราะฉะนั้นถ้าหากจะเอาทิศจริง ๆ ไม่ได้ มันจะเพี้ยนหน่อย เราต้องเผื่อไว้ ๒๓ องศาครึ่งมันก็จะเป็นที่จริง

ถาม : หันเข็มแดงไปทาง ๒๓

ตอบ : เข็มแดงเอาไว้ตรงเหนือนั่นแหละ แล้วปรับให้มันเพิ่มขึ้น ๒๓ องศาครึ่ง หรือไม้ก็ทรงมองตะวันง่ายที่สุด

ถาม : ตะวันเคลื่อนได้ ?

ตอบ : ก็เคลื่อนได้อยู่ อย่างหน้านี้มีมันเคลื่อนแล้ว เพราะแกนโลกเริ่มพลิกแล้ว ที่โบราณเรียกว่า ตะวันอ้อมข้าว ก่อนหน้านี้มีมันขึ้นมุมนี้ ตอนนี้มีมันขึ้นมุมนี้แล้ว ๒๓ องศาครึ่ง ถ้าจะเอาก็เอาเข็งลิ่ศทหาร ขว้างหัวคนยังไม่เสียเลย แล้วมันมีดัชนีคงที่มีการลือกได้ แล้วมีทั้งองศา มีทั้งมิลเลียม มิลเลียมจะละเอียดว่าองศา คือว่าวงกลมจะมี ๓๖๐ องศา แต่มันจะมี ๗๒๐ มิลเลียม จะละเอียดว่า ๑ เท้า ทหารเขาจะนับเป็นมิลเลียม แล้วมีการหาเป้าหมายแล้วก็สกัดกลับ สกัดกลับคือพอเวลาเราไปถึงจุดนั้นแล้ว เราอยากรู้ว่าที่เดิมของเราอยู่เท่าไร เราจะใช้สกัดกลับ สกัดกลับนี้ต้องหารครึ่ง คือว่า ๗๒๐ มิลเลียมก็จะเหลือ ๓๖๐ ถ้าหากว่าน้อยกว่า ๓๖๐ เอาไปลบ ๓๖๐ มันก็จะเป็นทิศที่เรากลับ แต่ถ้ามันเกิน ๓๖๐ ให้เอา ๓๖๐